

ஓம்:
தத் சத்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

5471

அறிவானந்த ஐக்யானுபவ
சிந்தனா விளக்கம்

திருத்தருத்தி இத்திரபிடம்
கயாத்திர சகாப்திகள் ஆதினம்

ஸ்ரீமதி லார்-650307

தண்டறை கப்பராய ஆச்சாரிய-சகாப்திகள்

மாணாக்கர்களில் ஒருவரும்

மதுரை, ஸ்ரீ மீனம்பிகைப் பிரஸ் மாணேஜருமாதிய
பஸ், கந்தசாமி பிள்ளையவர்கள்

இயற்றினது.

மதுரைத் தமிழ் வித்வான்

ஸ்ரீ-நா. கிருஷ்ணசாமி நாயுடவர்களால்
திருத்தம் பெற்று,

138
ர, ஸ்ரீ மீனம்பிகைப் பிரஸில்
பதிப்பிக்கப் பெற்றது.

1939.

ஓம்:
தத் சத்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

அறிவானந்த ஐக்யானுபவ
சிந்தனா விளக்கம்.

திருத்துருத்தி இந்திரபீடம்
கரபாத்திர சுவாமிகள் ஆதினம்

ஸ்ரீமான்

தண்டறை சுப்பராய ஆச்சாரிய சுவாமிகள்
மாணாக்கர்களில் ஒருவரும்
மதுரை, ஸ்ரீ மீனும்பிகை பிரஸ் மாணேஜருமாகிய
எஸ். கந்தசாமி பிள்ளையவர்கள்
இயற்றியது.

மதுரைத் தமிழ் வித்வான்
ஸ்ரீ-நா. கிருஷ்ணசாமி நாயுடவர்களால்
கிருத்தம் பெற்று,
மதுரை, ஸ்ரீ மீனும்பிகைப் பிரஸில்
பதிப்பிக்கப் பெற்றது.

1939.

அறிவானந்த நெஞ்சறி வுறுத்தல்.

கோதப நீட்டை—௨௧ நிருவிகற்பம்.

அழிவி லாதினிமை கருதி யொவ்வொருயி
ரடைய வேண்டுதலை நாடியே
ஒழிவி லாதமன மதிச மாதியதில்
உறைய வைத்து மறி வாளர்கள்
வழிய றிந்துவெளி யுருவடைந் துமுள
மதுதெ ளிந்துசக முணருவார்
மொழிய வேதாமிலை யாவு மெப்பொ முது
முழுது மோனநிலை நெஞ்சமே.

• கோதப நீட்டை—௨௨ நிருவிகற்பம்.

வேறு.

சொல்லாப் பொருளுஞ் சொல்லும் பொருளும்
சொந்தப் பொருளு மிலை
கல்லாப் பொருளின் கற்கும் பொருளும்
கல்விப் பொருளு மிலை
பொல்லாப் பொருளும் புகழும் பொருளும்
புன்மைப் பொருளு மிலை
எல்லாம் பிரமம் மெங்கும் பிரமம்
என்றும் பிரம மயம்.

முற்றிற்று.

தீம்:
பரப்ரம்மணே நம:

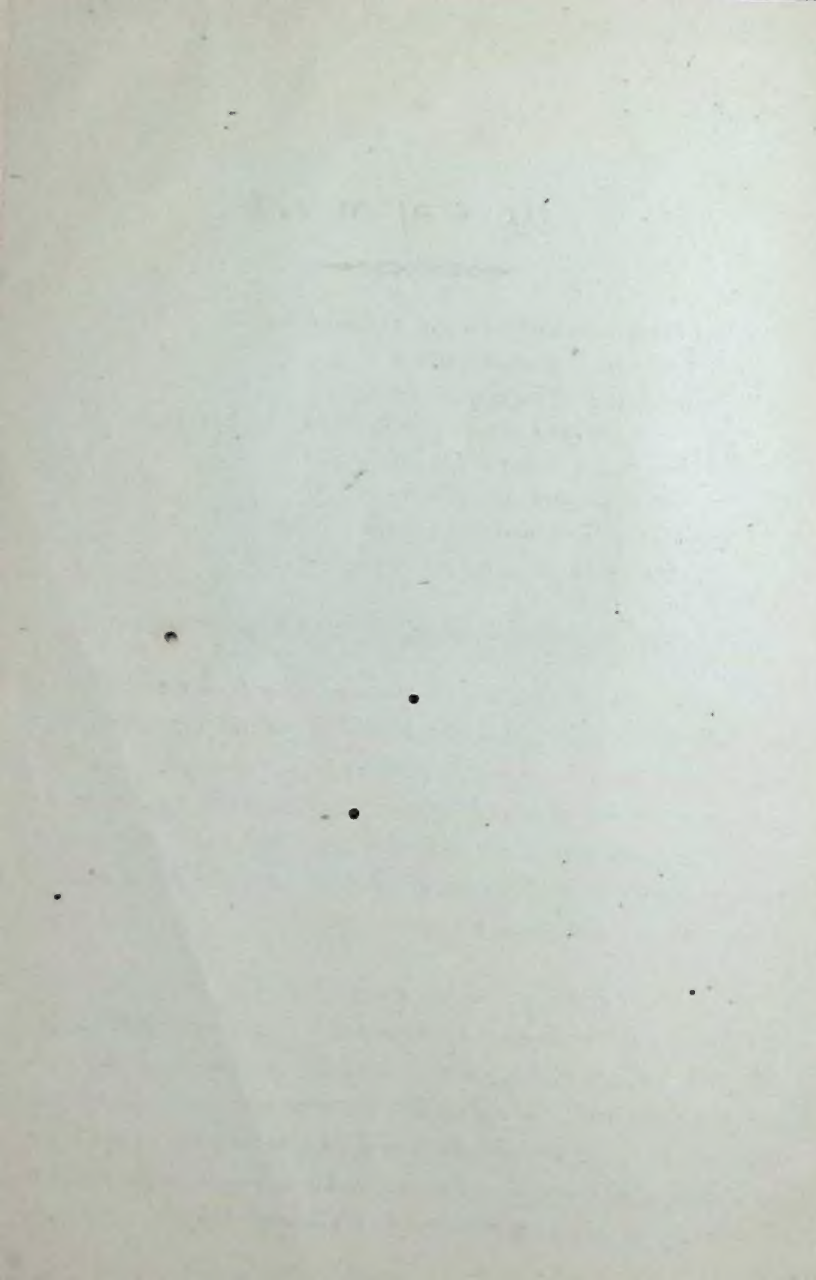
மதுரை, | தண்டறை, ஸ்ரீமத்.
எஸ். கந்தசாமி பிள்ளை, | சுப்பராய ஆச்சாரிய சுவாமிகள்
வேண்பா.

இன்னுருவா மென்னறிவை இச்சன்னத் தேயுணர
என்னபுண்ணி யஞ்செய்தேன் எனகுருவே—பின்சென்மம்
வாரா வகையில் மறுபிறவி மாய்த்தெனது
தீரா விடும்பையைநீ தீர்.

பிரமகீதை—பிரகதாரணிய உபநிஷத்து
அவதாரிகை:—இந்த ஆன்ம தரிசனத்தினாலேயே துக்கங்கள் நீங்கு
மென்று கூறுகின்றார்.

மத்தமு றும்பிற விப்பகை மாளும்
முத்தியு முன்னிலை யாமுடி வில்லா
வெத்தய ருங்கெடு மின்பம தாகு
மத்துவி தத்தைய றிந்தவ ருக்கே.

உ
ஓம் தத் சத்.

மு க வு ரை.

“காண்பானும் காண்பனவும் காட்சியும்வா
தனையுடனே கழலவிட்டுச்
சேண்பாவு காட்சிக்கு முதலொளியா
மச்சொருபஞ் சிந்தை சேறவா
மேண்பாலா முள்ளதில் தெனுமிரண்டி
விடையெய்தி யிறவி லாதாய்
மாண்பாள வொளிக்கெல்லா மொளியாய்
சொருபத்தை மதித்தல் செய்வாம்.”

என்ற, எசர்வேத சாமவேத வாக்கியத்தின்படி,

உலகமும் உலகத்திலுள்ள சகல சங்கற்பங்களும் பொய்
என நேதிகளேந்து ஆங்கே பூரணமாயிருக்கும் பாரமார்த்திய
சுத்த சைதன்ய பிரமமே தானென்று பாவித்து அதில்
ஐக்யமடைதலே ஜீவபரம ஐக்யம் என்பதுதான் ஆழிய கடல்
போன்ற வேதாந்த சாஸ்திரங்களில் ஏழேழு தலைமுறை
யளவும் பாடுபட்டு ஒருவன் பயின்று அளாவித் துளாவிக்
கண்டறியும் அற்புத சித்தாந்தமாகும்.

இதனை நீண்டகாலமாக எமது சற்குரு திருத்துருத்தி
இந்திரபீடம் சச்சிதானந்தசுவாமிகள் ஆதினம் தண்டறை
புரீமான் சுப்பராய ஆச்சாரிய சுவாமி யவர்களிடத்து யாம்
கற்றுக்கொண்ட சுருதியாதி சிரவணத்தாலும், பெற்றுக்
கொண்ட உபதேசாதி நியமனத்தாலும் யாம் அனுபவித்
துக் கண்டறிந்தாங்கு மற்றைய மக்களுக்கும் பயன்படுத்த
வேண்டி முதலில் அறிவானந்த நெஞ்சறிவுறுத்தல் என்னும்

KOVILOOR MADALAYAN
KOVILOOR - 630 307
(NEAR) KARAIKUDI
PHONE: 41-486846

பெயரிய ஒருநூலையும், இதுபோது அறிவானந்த ஐக்யானுபவ சிந்தனா விளக்கம் என்ற இந்நூலையும் செய்யுள் வடிவமாக இயற்றி வெளியிட்டிருக்கின்றேம்.

இவற்றை யாம் செய்யுள் வடிவமாகச் செய்தேமாயினும் செய்யுளிலக்கண முறையுணர்ந்த தக்க ஓர் வித்வானிடத்துச் சீர்திருத்திக்கொள்ள வேண்டுமென்ற ஆசையும் அவ்வாறு செய்வதால் அனுபூதி விஷயங்களுக்கு ஒருவேளை அது முரணாக நோர்ந்துவிடுமோ என்கிற ஒரு அச்சமும் எமது மனத்தே அடிக்கடி தோன்றுவதுண்டு. ஏனெனில் பெரும்பாலும் “வித்வான்களுக்கு வேதாந்தம் கசப்பு; வேதாந்திகளுக்கு * வித்வத்வம் துவர்ப்பு” என்பது சரித்திரத்திலுஞ் சான்று காணத்தக்க சம்பிரதாயம்.

இவ் அச்சம் எம்மைவிட்டு அறவே நீங்குமாறு மதுரைத் தமிழ் வித்வானும் எமது மாடுபெரும் நேசருமான ஸ்ரீமான் நா. கிருஷ்ணசாமி நாயுடவர்கள் எமது முன்னுலைத் திருத்தியளித்த வண்ணமே இந்நூலையும் திருத்தியளித்த பேருதவிக்காக எமது அன்பையே அவருக்கு ஆர்வமோடு திருப்பியளிக்க யாம் கடமை கொண்டுள்ளோம்.

வெண்பா.

சது மறியா தீறுமாந்து பொய்த்தோற்ற
மீது மயங்கி மெலியுமெமை—ஆதரித்தாம்
எந்தா லறியவைத்த எந்தைகப்ப ராயருக்கே
நீது வாரித்தாதும் ஈங்கு.

இங்ஙனம்,

எஸ். கந்தசாமி பிள்ளை,
ஸ்ரீ மீனம்பிகைப் பிரஸ், மதுரை.

* வித்வத்வம்—இலக்கணப் பயிற்சி.

உ
ஓம் தத் சத்.

நூற் சிறப்புப் பாயிரம்.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத் தலைமை ஆசிரியர்
பிரம்மஜீ:திருநாராயண ஐயங்கார் சுவாமியவர்கள்
அருளியது.

வேண்டா.

வேதாந்த விற்பன்ன வித்வகந்த சாமிபுகல்
நாதாந்த மிந்நூலை நான் பார்த்தேன்—புதாந்த
ஆதி உணரலாம் அப்பாலுக் கப்பாலாம்
சோதி உணரலாம் தேய்ந்து.

தேன்றகுகந்த சொற்பொலிவும் தேர்த்த பொருட்பொலிவும்
வான்றகுகந்த செய்யுள் வகைப்பொலிவும்—ஆன்ற
உபநிடத மாகடலி னுட்புகுந்தாய்ந் தாங்கே
தபவுணர்வு கண்ட தமிழ்.

உ
ஓம் தத் சத்.

மதுரைத் தமிழ் வித்வானும், அக்வைத ஆராய்ச்சியாளரும்,
மதுரை எக்ஸெல்ஸியர் பவர் பிரஸ் மாணேஜருமாகிய
புரீ:நா.கிருஷ்ணசாமி நாயுடவர்கள் எழுதியது.

வேண்பா.

அக்வைத மெங்கே! ஆயுள் நமக்கெங்கே!
எத்தனைநாள் பார்ப்ப திருந்திருந்து?—சத்தாகும்
ஒன்றிதுதூல் பார்த்தாலே உன்மை உணர்ந்திடலாம்
அன்றேல் வருமோ அறிவு!

தன்னையறிந் துய்யவழி சாராமல் ஐயையோ!
என்னபுகழ் என்னபிழைப் பிதாகும்?—சொன்னேன்கேள்
எந்தூல் அறிந்திங் கிருந்தாலும் சற்றேறி
இந்தூல் அறிமனமே இன்று.

காற்றாடி போலுரிய காலமெல்லாம் போகவிட்டுச்
கூற்றாடி வந்தால் குளறுவதேன்?—சாற்றுகரி
எங்கந்த சாமிபுகல் இச்சிந்த னுளிளக்கம்
இங்கந்த மாதியும்நீ இன்று.

எச்சிதா னந்தத்தை ஈங்கறியத் தேடினனோ
அச்சிதா னந்தம் அறிந்ததினால்—சச்சிதா
னந்தமாய் எஞ்ஞான்றும் நானானேன் இச்சிறிய
இந்ததூல் ஒன்றால் இனிது.

அறிவ தறிந்தாங் கதுவிதுவென் றோடிப்
பிறிதிலதா மோர்நிலையைப் பெற்றேன்—நெறிசிறந்த
மீனும் பிகைப்பிரஸார் வித்வகந்த் சாமி நல்லோன்
தானாய் உரைத்ததமிழ் சார்ந்து.

உ

ஓம் தக் சத்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

அறிவானந்த ஐக்யானுபவ
சிந்தனா விளக்கம்.

கணபதி துதி.

கற்பனை யுலகைக் காணும்வ் வறிவைக்
கணபதி யருவமோங் காரத்
தற்பத நிலையிற சச்சிதானந்த
சாட்சிமாத் திரமதாய்க் கரைத்தங்
கற்புத மாக விளங்குமென் னுணர்வி
லதிதமா யாழ்ந்தமே பணிந்து
நிற்பனெக் காளு நிலைகள் ராமல்
நிகழக வெளியெலாம் நிறைந்தே.

(1)

சுப்பிரமணியர் துதி.

தோற்றாரிவ் யுலகைச் சொற்பன மென்றே
சுருதிகள் சொல்லிய வழியில்
ஆற்றலோ டென்னை யணுநின் மாய்ந்தும்
ஐம்பொறி கரணங்க ளுடனே
தோற்றாரு வான தூலருட் சுமத்தைத்
தூன்பத்துட் டுன்பமென் னுணர்ந்தா
போற்றியே குகனைப் புந்தியைக் கடந்து
புகழுவேன் மதிமலர் புனைந்தே.

(2)

அறிவானந்த ஐக்யானுபவ

கடவுள் வணக்கம்.

உலகினை நனியாய்ந் துள்ளுமுந் தேய்ந்தங்
 குணர்வதாய் நின்றவொன் றினையே
 அனகிலா வெளியா யருமறை முடிவாய்
 அகமதா யதிதமாய் வணங்கிப்
 பண்பல வாகுந் தோன்றிதின் றொடுங்கும்
 பாவனை வாசனை யனைத்தும்
 இலகுந் தர்ப்ப நகரொனந் துணிந்தென்
 இதையமே பாமெனப் பணிந்தேன்.

(3)

குரு வணக்கம்.

வேறு.

தேவான்றுபொரு வுத்தனையு மாபந்து பார்பீ
 துக்கசட மசத்தாகத் தோன்ற லானே
 ஆன்றவுணர் வானவெளி யொளியே நீநா
 னுனதா துன்னீநீ யுற்றுப் பார்த்தே
 லான்றுவது நின்மனதின் வேலை யென்றும்
 உயர்குருவாம் தண்டறைவாழ் சுப்ப ராயன்
 சான்றதுவாய் நின்னுமெனக் குபதே சித்த
 சச்சிதா னந்தபதந் தலைமேற் கொள்வாம்.

(4)

மகான்கள் வணக்கம்.

தன்னுள்ளே யெவ்வுருவுங் கண்டு கண்டு
 தன்னையே யெவ்வுருவி லுங்கன் டாங்கே
 அன்னியமொன் றணுவேனு மில்லை யென்றே
 அனுபவித்து மதுபுதி கொண்டுள் ளத்தில்

மன்னுமதி தம்நிலவி யகம கிழந்தும்
மாயமாம் விசுற்பமெலாந் தவிர்ந்தெப் போதும்
உன்னியவவ் வானந்த வடிவாய் நிற்கும்
உளந்தெளிந்த பெரியோரென் னுளத்தில் வைப்பாம்.

அவையடக்கம்.

வேறு.

பேதைமை யான பிறப்பையே கடந்து
பெரும்பொரு ளுணர்வெளி யதனில்
சிதளமான சிந்தையோ டிலகும்
தெளிவினுட் கலந்தவான் றோர்முன்
பாதக மான விலகினைக் கடக்கப்
பாடினே னதிதனா லிதுவாம்
அதலா லென்னை யாதரித் தவர்கள்
அகமகிழ்ந் திருப்பார்கள் தாமே

(5)

அதிகாரியும் டயனும்.

தன்பாமா முடல்க னொன்றுமே தோன்றச்
சொருபமே தனதுரு வாக
அன்புட னிகழு மானந்த மான
அருட்குரு சன்னிதி யதனில்
என்புதோ லுடனே ஈருந்துமே வணங்கி
எனதுண்மை யாதெனத் தேர்ந்து
பின்பிறப் பென்னும் பேதைமை கெடவே
பேசுவோ னிதற்குநி காரி.

(6)

நூல்.

அறுசீர் விருத்தர்.

தோற்று முலகைச் சோதிக்கின் சோதியறிவுந் துலங்கி விடும்
ஆற்ற ஓடனே யவ்வறிவை அருமா மறையு மறைவதனாற்
போற்றுங் குருவு முபதேசம் புரிந்து மனதைத் தன்வசமா
யேற்றுங்கொண்ட படியாலே யெல்லா மாகி யிருப்போமே.(1)

கனவா முலகை யனுதினமுங் கண்டுகண்டு வருவதனால்
கனவா முலகு மனுதினமுங் காணு நமையது காணாது
கனவா முலகு நம்பிடத்தில் கற்ப னையாய்த் தோற்றுவதால்
கனவா முலகு நானேநான் காணு மறிவே யென்னுருவம்.(2)

பாழு முலகை நாடோறும் பார்த்துப் பார்த்துச் சுகிப்பதனால்
பாழு முலகு தினந்தினமும் பார்க்கும் நமையது பாராது
பாழு முலகை நாமறிவோம் பார்க்கும் நமையஓ தறியாது
பாழு முலகு அந்நானம் பார்க்கு மறிவே மெய்ஞ்ஞானம்.(3)

வேறு.

இருக்கும்வ் வணர்வை இருக்குவே தத்தில்

இருப்பென ஷணர்த்தியே யறித்தும்

இருக்கும்வ் வறிவைச் சிந்தனை செய்தும்

இன்புரு வாய்விளங் காமல்

இருப்பதா முலகைன் நெண்ணியே நெஞ்சில்

இராப்பக லோய்வின்றி நைத்து

இருக்கின்ற சாலே பிரக்ஞானம் பிரம்மம்

இன்புரு வாகவே ஷணாக்கும்.

(4)

அகபென ஷண யாய்ந்துண ராமல்

அகங்கொண்டு திரிவதா லன்றோ

அகம்பிர மாஸ்மி எந்நே தத்தில்

அறைந்தந றிவதா ருண்யம்

அகமென லெதுவோ அப்பொருள் காண
அருட்குரு சன்னிதி யதனில்
அகமென லாரிவ் வுலகெனல் யாதென்
றடங்கியே கேட்டிட வேண்டும்.

(5)

வேறு.

ராமமறை முடிவிலே விளங்கும் ஞானம்
தத்வமசி யென்றுரைக்கும் பதமுன் றாகும்
ஓமென்ற பிரணவமே தத்வ மசியாகும்
உரைக்கின்றேன் உற்றுக்கேள் வாக்கி யத்தை
ஆமென்ற தத்பதமே ஈச னாகும்
அதற்கடுத்த துவம்பதமே சீவ னாகும்
தாமென்ற அசிபதமே ஐக்ய மாகும்
சற்குருவு மிப்படியே யுபதே சித்தார்.

(6)

ஆனதா லெல்லாமே பிரம்ம மென்றோர்
கதர்வணமாம் வேதத்தி லறைந்த தானே
கானலே நீர்போலக் கோற்று தல்போல்
கற்பனையா முலகதனைக் கடந்துள் ளோங்கும்
வாணருவா முனார்வதனை மதிக்கா ராய்ந்து
மசிழ்ந்தமே மறைவழியி லணுப வித்துத்
தானாவா யெப்போது மிருப்ப தென்றே
சந்தேகம் தீர்த்துநீ சாதிப் பாயே.

(7)

வேறு.

அறிவாகிய பொருளே நிதம் அறையும் மறை தெளிவாய்
குறியில்குறி பொருளே யருட் குருநாத னுரைத் தார்
பிறிவொன்றற நிறைவொன் றதைப் பிழையொன் றறவுணர்நி
வெறியாகிய வுலகங் கெடும் வெவியா கியே மகிழ்வாய்.

(8)

வேறு.

மனமொன்றை யாய்ந்து மறிவாய் நிறைந்த
 மதியாய் விளங்க யதுவே
 நினைவொன்றி நின்று மறையாம லென்றும்
 நிலையோ டிருந்து முழுதும்
 நனவென் றுணர்ந்து மகமுந் தெளிந்து
 கலையும் மறந்த குறியே
 நனவென்று கண்டு பயமுந் தொலைந்து
 நநிவா யமர்ந்து மகிழ்வாய்.

(9)

சமாதி.

மகிழ்வா யடைந்து குணமுங் கடந்து
 மனமும் மிறந்த வெளியே
 ஷாமிமன் றுணர்ந்து மறையும் புகன்ற
 வமைவே மிகுந்த பொருளில்
 சுகமா ஈருந்து மயலுந் தொலைந்து
 தொழிலேது மின்றி முடிவாய்
 சிவபூவான பொது சுகமும் மறைந்து
 நினைவொன்று மின்றி புணர்வாய்.

(10)

வேறு.

பலகட்கு யாய்ந்து மொருமுடிவி னின்ற
 முணர்வினில் மகிழ்ந்த படியே
 பலகலை தெளிந்து சுருவுரு கலைந்து
 பாமகுரு சொன்ன வழியே
 அலைமன மிறந்து சுகமது தெரிந்து
 மகிஷலுந் தென்று மிலையென்
 றொருமுறி வேறுன் னுருவென நினைந்து
 மிகயம தழுக்தி யோப்வாய்.

(11)

வேறு.

ஒய்ந்தோய்ந் துணர்ந்து மொளியாய் விளங்கி
ஒருபோது மொன்று மிலையென்
றாய்ந்தாய்ந் தடங்கி யதிதம் விளங்கி
யாமாலு மெட்ட முடியாத்
தோய்ந்தார்ந் தெழுந்த சுடரோ டிருந்து
தொடர்துன்ப மான கரணம்
மாய்ந்தான போது மனமே தெளிந்த
வாழ்வாக நின்று மகிழ்வாய். (12)

வேறு.

சாக்கிரத்துஞ் சொப்பனத்துஞ் சுழுத்தி யுள்ளுஞ்
சார்ந்துநிற்கு முணர்வொளியை நன்றாய் நோக்கிப்
பார்க்கின்ற நானதுவே சத்தாய்த் தோன்றும்*
படபடத்த மனமதுவே மாயை யாகும்
திர்க்கமுட னூய்ந்தாற் றெளிவாய்த் தோன்றும்
தெரிந்தாயா ரகமுடலென் றறிக்கை சார்வார்
ஆக்கைகளா முன்றையுமே நீக்கி நின்றல்
ஆனந்தம் நமதுன்மை வடிவ மாமே. (13)

வேறு.

வெளி யாகிய வுணர்வா மதை விதிமா லரன் புகழ்வார்
அளவெரன் றுமில் பொருளே குறி யறிவே நம் துருவென்
றுனமே யக மதையாய் பவ ருணர்வா கவே திகழ்வார்
தெளிவா யது மிதுவா கவே தெரிவார் மதி யுடையார். (14)

மதியாகிய மனதை ஒரு மனதால் மன தினிலே
பதியாயக முகமாகவே பாரா மலே பார்க்கின்
இதினால் நம தறிவே யது வெனவே வெளி யிலகு
மிதுவே பதி யிதுநா னென விதுவி டென நிகழ்வாய். (15)

வேறு.

எனையொழிய ஒன்று மிலையென நிகழ்ந்தும்
 இலதுளது மான வெதுவும்
 எனதுருவ மன்றி யிலையென வுணர்ந்தும்
 இதையமதி லைய மறவே
 அனியம திறந்த வறிவுரு வடைந்தும்
 அழிவுளது மன்றி யகமாய்
 இனிமையென தின்று மனுபவம் விளங்கி
 எலையறக டந்து மொளிர்வாய்.

(16)

வேறு.

விதமுறு முளமே வெளியென வுணர்ந்த
 விசேடமே யறிவென மகிழ்ந்து
 திதமுறு நானும் செகமதில் வாழ்ந்தால்
 சேர்வது சிவன்முக் தியுமாம்
 இசம்பெறு மிதுவே திறமறிந் திருக்கின்
 அறிநா விதேகமுத் தியுமாம்
 உதயமு மீது மொன்றுமே யில்லா
 உயர்பத நானென நினைவாய்.

(17)

உலகிலே நிகழு மெவ்வித மதமும்
 உயன்றியா ராய்ந்துமே பார்க்கின்
 பலவித மான கொள்கையோ டிலகும்
 பாவனை கற்பனை யதனால்
 இலகுகற் பனைகள் பாவனை களையும்
 எவ்விதம் நீக்குவ தெனிலோ
 உலகிலா வுணர்வா லகழக நோக்கில்
 அழித்துமே யமைதியாய் வாழ்வாய்.

(18)

சிந்தன விளக்கம்.

வேறு.

தேகமெனு முறுப்புக்களைச் சேர்ந்துஞ் சேரா,
தேகியெனு முனார்வொளியை ஒடி நாடி.
வேகமதா யுள்ளுள்ளே யாய்ந்து மோய்ந்தும்
வெறுப்பில்லா வானந்தம் விளங்கு மட்டும்
மாகமதாய் மனதுருவை மாய்த்து நின்று
மாயைமுத லியாவையுமே நாச மாக்கி
எகவெளி யொளியான பரசி வத்தை
எப்போது மிருதயத்தில் வைப்பாய் நீயே. (19)

வேறு.

தனக்கென வருவ மொன்றுமி லாத
சகபர முயிரொனத் தவிக்கும்
மனத்தினை யாய்ந்த மாகம தான
மாயையைக் கடந்துமே திகழும்
தனத்தகின் மயமாந் தற்பர மான
சாட்சியாய்த் தனித்துமே நிற்றின்
அனைத்துவத் தையுமா மோபம தாகி
ஐயமி லுளந்தெளிந் துணர்வாய். (20)

வேறு.

உளமே தெளிந் துணரில் முழு தலகுந் பர முயிரும்
வெளியா கவே திகழும் மதை வேதந் கொடு பார்க்கின்
வளமா மிது சரியா கவே மயல்போம் நின துள்ளில்
அளவும் பத மதுவை யமில் அடைவே முடி வாகும். (21)

வேறு.

முடிவே யுணர்ந்த வழியே தெளிந்த
முழுதும் மடைந்த பொழுதே
மடிமீ திருந்த தொழிலே புரிந்து
பவமே கடந்த நிலையில்

உடனே மறந்து மொளியே நிறைந்து
முயிரே துறந்து பெயரா
திடமே துணிந்து மிதுவென் றுணர்ந்து
மினிகாச நின்ற வாழ்வாய்.

(22)

இனிதான வாழ்வு மெனையன்றி வேறில்
கலையென் றுணர்ந்து திடமாய்
நனவொ டிருந்து மொழி யாமை யான
நலமே மிகுந்து முடிவில்
மனதான ரூபம் வெளியாய் விளங்கி
மகிழ்வா யடைந்த நிலையில்
சுனவான தூலம் மறைவொ டிருந்த
கனமே முடிந்த சுகமாம்.

(23)

கனமே மடிந்து வருபோது மின்பு
கநலில் அழைந்து மொளியே
அறுவாய் மிகுந்து பெரிதாய் வளர்ந்தும்
அருளாய் கிழிந்தும் பொருளாய்
உணர்வாய் மகிழ்ந்து முன்குங் கரைந்தில்
குளமிக் தெளிந்த முடிவில்
முனிவாக நம்மை யொளியென் றுணர்ந்து
சுகமா யடைந்து வாழ்வாய்.

(24)

வேறு.

எவ்வளவு மெய்வுபெறு முற்றா சாயந்தால்
என்றமே துன்பமல்லா லின்ப மின்பே
எவ்வளவு மெய்வின்பும் மாயை யானே
என்றமே கற்பனையாய்ச் செய்த தாகும்
எவ்வினையு மெக்காலும் பொருளே யில்லை
இருப்பதுபோற் றோற்றியனு பவிப்ப தானே
எவ்வளவு மெப்பொருளு மாய்ந்து பார்க்கில்
இவ்வளவு கிண்டகன வென்றே பார்ப்பாய்.

(25)

எப்பொருளெத் தன்மைத்தா றினும்ப் பொருளை
இல்லையல வென்றேகி இனிமை யான
மெய்ப்பொருளைக் கண்டுணர்தாந் கறிய வேண்டும்
மேதினியி லெப்பொழுதுந் தெளிவாய் நின்று
பொய்ப்பொருள்க ளுள்ளத்திற் றுக்கத் தாக்கப்
புந்தியதைப் பற்றாமற் றடுத்தாக் கொண்டு
சிற்பொருளை யனுதினமும் பழகி வந்தால்
செம்பொருளா மைக்யபதஞ் சேரலாமே.

(26)

செம்பொருளா மைக்யபதஞ் சேர்வ தானே
செகமதிலே பேதமையாம் பிறப்பே யில்லை
உய்மர்களு ம்ப்பதத்தைத் துதித்துக் கொண்டே
உடல்பொருள்க ளானியெல்லா முமதே யென்றும்
எம்பெருமான் பிரமாவின் பாதம் விழ்ந்தும்
எங்களுடை யுண்மையுரு வுரைப்பா யென்றே
தூர்பொருமை காண்பதற்கே துதித்தா ரென்றும்
சாற்றும்பிரம்ம சிதைவிரித்தர் சகத்தோர்க் கெல்லாம். 1)

கிதைகளு முபநிஷத்தும் பர்ஷ்யங் கூடிக்
கேட்பதே பிரஸ்தானத் திரயமென்று
வேதாந்த வாக்கியமா யானோர் சொன்னார்
வேட்கையொழிந் திந்தமகா வாக்கி யத்தை
விதமுடன் சந்த்ருருகாள் வனங்கி யேத்தி
விரும்பியே பொறிபுலன்க ளொடுக்கி நின்று
பொதகன்முன் னையமறக் கேட்டு னார்த்த
புந்திதெளிந் துலகில்லினை யாடு வாயே.

(28)

வினையாட்டே றிவ்வுலகம் வேறென் றில்லை
விசுவாதி விராட்டுமுத லியதெய் வங்கள்
வினையாடு மிடங்களுமிப் புரமுன் னாகும்
விதம்படுமித் தெய்வங்கள் வேறு மல்ல

வினாவொன்று மில்லாத வறிவா மொன்றே

வேறுபடும் பருதியினால் பலதெய் வம்போல்
வினாயாடுந் தொழிற்குணத்தை யாய்ந்து நோக்கி
வித்தையினு லுலகில்வினா யாடு வாயே. (29)

வித்தையென்றற் பலபலவாய் வித்தையல்ல

வேதமடிகில் முடிவாகச் சொல்லும் பிரம
வித்தையே நமதுள்ளம் விளக்குந் சோதி
விடியுங்கால் பலபலவாய்த் தோன்றும் பிரம
வித்தையே பொடுங்கும்போ தோன்றுந் தோன்று
விடுவொடுக்க மிரண்டையுமே யாய்ந்து பிரம
வித்தையே சுத்தையெனத் திடமாய்க் கொண்டு
விளம்பிநி புலகில்வினா யாடு வாயே. (30)

விளம்புகிற எவ்வலகு மெப்பி நப்பும்

வெறுப்புவிருப் புடனென்று மிருப்ப தானே
வளர்ச்சிற்றந்த நமதுள்ளம் சாட்சி யாகும்
மாறுகத் தோன்றுவதே துன்ப மாகும்
கலங்கமிலாப் பிரமம்தே மினிமை யென்று
சுருத்தினிலை சுருத்திருந் சோதனைபோ
டாமைபெலாங் கடந்தவனு பவத்தில் செஞ்சை
அழுத்தியே புலகில்வினா யாடு வாயே. (31)

அழுத்தமாப்ச் சுருத்திருந் வனுப வந்தா

லாய்க் தாய்ந்து மணுவனுவாய்த் தேய்ந்து மேலை
பழுத்தமனம் பாவெனியிற் பற்றிப் பாய்ந்து
பார்க்குமிடம் நினைக்குமிடம் பரமே யாகி
வழுத்துவதும் சுற்பனையா மாயை யென்று
மதிபுணர்வை விடாமலே விட்டு நாளாந்
அழுத்தினிலை மிருப்பதுபோல் நனவி லெங்கும்
நவநாநி நி நந்துவினா யாடு வாயே. (32)

சுகமாக யிருப்பதற்கே யெல்லோ றுள்ளந்

தொழிற்பட்டே யோயாம லலைந்து கொண்டு
மகமகமென் றனைத்துயிரி னிடத்திருந்து

வாணன்மட் டொத்துமே டிகழ்வ தாறு
ககனத்திற் றொழிற்பட்டுக் கொண்டு

காற்றாருவ மசைவான் தோற்றம்
அகமென்னும் பிரமத்தில் மாயை யான்

அசைவுலகா மென்றுள்ளை யாடு வாயே.

(33)

அசைவுலகை யாய்ந்தாய்ந்து முடிளி லொன்று

மசைபாத வுணர்வொளியே நான்தா னென்றும்

உசைவுலகே டிசைந்துமனந் தெரிந்து நாளும்

உறுதிபெறுந் திடமுடனே யையம் போக்கிப்
பசையற்ற பொய்ப்புலனும் பற்றை நீக்கிப்

பாமென்னுந் தன்னுருவைப் பார்த்துப் பார்த்துத்
திசைமுகனுஞ் சொன்னபொருள் சரிதா னென்று

திருப்தியாய் நின்றனனையாடு வாயே.

(34)

திருத்தியா யெப்போதும் வாழ்ந்து கொண்டு

செகமதிலே மோட்சாரிச்சை யுடைய வார்க்கு
கருத்திலே கிழங்கிலையின் றுயரமெல்லாந்

காட்டியே மேல்கிலையின் சுகத்தை நன்றாய்
பொருத்தியே யுள்ளத்தி லையம் போக்கிப்

புடைபெயர்தல் கெடும்வண்ண முபதேசிக்கும்
ஒருத்தனுவுஞ் சிந்தையினிற் பற்றா தாகி

உள்ளபடி யுலகில்லையாடுவாயே.

(35)

வெறு.

உனமே பொரு ளுதியா திது ஒருகாலமு மசையா

தனவொன் றுமில் மறையா மலே தனிடன்றதை யுணர்வாய்
வளர்வா யனு தினமே யதில் மனதின் சுக மழியா

வினையா டுக மதிக்கொண்டு வினையாடிய வுலகில்.

(36)

வினையால் வரு முலகே யுயிர் வினையா டிட மாகும்
இனிதென் றிதை மனதோ டுட னிரவும் பக லோயா
தனிவிடதை யுனரா மலே தனுவோ முழல் கின்றாய்
வினையொன் றுமில்மனதோ டுடன் வினையாடுவா யுலகில்.(37)

வேறு.

எத்தப் பொருட்கு முள்ளுள்ளே
இருந்து விளங்கு மறிவுகளைச்
சொத்தப் பொருளென் றெப்பொழுதுந்
சோதித் துணர்ந்தா முறுதியுடன்
அத்தப் பிரமம் தானையென்
றனந்த சன்னங் களிற்செய்து
புக்கிக்குகந்து மகிழுவது
புனரா விரியப் பதமாகும். (38)

வேறு.

உடனாதி கபணமுத ளொம்வொன் றுக
உணர்வாலே யிதுபொருளன் றன்றே கேதி
மடம்மடனாய்த் தத்துவத்தைப் பிரித்தான் னொங்கும்
மணிப்பொருட்கு மாணம்வரு மெனப் பயந்து
கிடுகிடுவென் றஞ்சிமிகக் கலங்கு மென்னைக்
கிஞ்சிக்ஞ சிவன் றி யல்ல வென்று
படம்பொல விளங்குபூனைப் பார்ப்பா யென்று
பரமகுரு கப்பராய னுபதே சித்தார். (39)

பார்த்தபோ தென்னையனு தினமு மாய்ந்து
பரமகுரு சொன்னதிரு வேத மெல்லா
பார்த்துள்ள முள்ளதுணர்ந் துரைத்த தானே
உணர்வுருவ மயமன்றி யயல்வே றின்பை

தேர்த்தனிலே யிருந்துபோர் செய்ய வந்து
தீயங்கியே வில்லதனைக் கிழே வைத்த
பார்த்தனுக்குப் பகவானன் றுபதே சித்த
பகவத்தி தையினுண்மை பார்த்துக் கொள்வாய்.)

வெறு.

நீதையை யுலகற் கொலைநா லெனவே
கேட்பவர்க் குணர்த்தினல் லறிவின்
பாதையை மறைத்துப் பார்க்கின்ற வருளிற்
பாசத்தை வைக்கும்பே தையர்காள்
சோதனை செய்தே சுகமதை யளிக்கும்
பத்தவே தாந்தநா லதுவாம்
பேதையை விடுத்துப் பெரிதும் நீயாய்ந்து
பேரின்ப முற்று வாழ்குவையே. (41)

வாழ்வதில் ஆழியா வாழ்வையே யாய்ந்து
மற்றுள வாழ்வெலர் மாயம்
விழ்வெனக் திடங்கொண் டிருந்தமே என்றும்
மிகுந்துள வெலிகளை விரும்பி
ஆழ்வதே நோக்கி வகம்புற மீன்றி
அமைதியோ டொடுங்கியே நின்றல்
தாழ்விலிவ் வுலகஞ் சித்திரம்போலத்
தன்னிலே தோன்றுமெனப் போதும். (42)

தோன்றுவ தெல்லாஞ் சித்திர மென்ன
சிந்தையி லனுபவ மெழுந்தால்
கான்றசோ றெனவே நாமந் பத்தைக்
கற்பனை யாகவே மதிக்கும்
ஆன்றதா மறிவை யகமுகம் பார்க்கின்
ஆனந்த மாகவே விளங்கும்
ஊன்றியே புணர்தி யுளத்தினி லையம்
ஒன்றுமே றிலாதினி வாழ்வாய். (43)

வேறு.

ஒன்றான வுணர்வெளியை நாடி நாடி.

உளத்திலேமூலக் கற்பனைக ளியாவு மாய்த்துக்
குன்றாமல் விளங்குமந்த வொளியைத் தானே

குருவருளா லனுபவத்தி லாழ்ந்து மேலுஞ்
சென்றதையும் வருவதையுங் கவனி யாமல்

திரிபுடிகள் தோன்றினுமே திடமாய்க் கண்முன்
சென்றதையே யனுபவித்துக் காலம் போக்கி

சிற்பதவே சிவன்முத்தர் நிலைமை தானே. (44)

சிவன்முத்தர் நிலைமையே முழுட்கு வெல்லார்

திடமாகச் சுருகிசுரு வனுப வத்தாம்

சிவபவ ருள்ளத்து மாய்த்து நோக்கிச்

சிறப்புறாத லுறுதியென ஐயந் தீர்ப்பாய்

சிவனென்ப துணர்வன்றி வேறே யில்லை

செகமாக வுதித்தொடுங்கி நிற்கும் போது

சிவனென்றும் பரமென்றும் சுற்பித் தார்கள்

செப்டிம்மா யுவாதப் பேய்கள் தானே. (45)

வேறு.

ஐயாவாதந் தாங்க னென மதித்தா ராய்ந்து தெளியாமல்
பேயாய்த் திரிந்து மிவ்வுலகில் பிரியா திருக்கு மொருபொருளை
வாயால் வேறு வேறெ னவே மயங்கி வழுத்தும் மதியிலுத்தாம்
பிராய் பதவி முத்தி களில் திரிந்தாம் சுழன்றும் வருவாரே.()

சுழன்று திரியுங் காற்றது போல்

சுகம்போற் றோன்றும் பதவிகளில்

சுழன்று களிக்கு மிவ்வுலகர்கள்

உணர்வார் தன்னை யறியார்கள்

எழுந்து விளங்கி யொடுங்குமன
 மிதயா காச வொளிதனிலே
 அழுந்தி யிருக்கு மதியாளர்
 அகமென் நிதனை யறிவார்கள்.

(17)

வேறு.

அறிவாளர் தங்க ளகமென்று கண்டிங்
 கறிவாய் சிறைந்த வருவே
 பொறிவாயில் தின்று முலகாய் விவங்கிப்
 புதிதாய் மகிழ்ந்த மனமாம்
 பறியாகி யாகி முழுமோச மான
 பலவாய் மயங்கி யுடலில்
 வெறியோடு கூடி யதிலே யழுந்தி
 விவகார மாகி நிகழும்.

(48)

நிகழ்ந்திற் ற விர்த விவகார மான
 நிலைபோல் விளங்கு முலகை
 அகமென்று நம்பித் தெரியா திருந்து
 ஆயிரே யடைந்த ஆயிரே
 அகம்பிரம மென்ற எகர்வேத வாக்யம்
 அறையுந்தன் னுருவை முடிவில்
 மிகமாயை யென்று மதியாற் றெறிந்து
 வினையாடி யுலகில் மகிழ்வாய்.

(49)

வேறு.

பெருக்கான கருதியினுற் பிரபஞ் சத்தைப்
 பிரித்துமே காரணகா ரியமா ராய்ந்துப்
 செருக்கான மனமாயை யெல்லாம் நீக்கித்
 திடமாக மெய்யறிவை யப்பா சித்தம்

ஒருக்காலு மொருபொருளு முன்மை யாக
உள்ளமதில் வையாம லுறுதியோடு
நி ருக்கான நமதருவம் பாமே யென்று
தெளிவாக யிருந்துவினை யாடு வாயே. (50)

ஆடுவாய் மமதைமுத லெல்லாம் போக்கி
அகம்புறமாய் விளங்குனது சொநுடம் கோக்கித்
தெரிவாய் தன்னுலே தன்னிற் றன்னைத்
தேகாதி தத்துவமாம் பாவா நிக்நிப்
பாடுவா புனம்விளங்கி யெல்லோ ருள்ளும்
பாம்பொருளு மெவ்வயிரும் காணே யென்று
காடுவாய் குருவருளை வாழ்வாய் காணும்
காடுகா டெண்ணம்பேசும் நமக்கின் றாமே. (51)

காடுன்றங் காடுன்றா மொன்று மில்லை
நமதறிவில் விளங்குவதால் காடும யாகும்
காடுன்ற வேதகோ புள்ள மாரு
மெப்பொருளு மெக்காலு மாய்க்து பார்த்துத்
தெரிவதே நம் முடைய மனதின் வேலை
திரிசியமாக் தோற்றமெனாம் நம்மை யாய்க்து
காடிலே முடியாதெப் படியென் றாலோ
கர்மறிவில் மறைந்தேகாடிப் போவ தானே. (52)

காறந்தேகாடிப் போவதென்ற லாதத மென்ன
மாயமா யனுபவத்தோ டிருப்ப தானே
காறந்ததே வேதமெனா மித்தை யென்றிங்
கனுபவத்தோ டிருந்தாலு மாய்க்தா லில்லை
செய்தருத் வேதந்தி லெழுதி வைத்த
தெரிவுணர்வை யெடுத்தவுடன் மறைவ தன்முன்

கிறைந்தபரி பூரணமாய் உனதோ ருள்ளம்
கிகழ்ந்தையம் நீங்கியே வாழ்கு வாயே. (53)

நீங்கியே நிறப்பிறப்பிங் கொன்று மில்லா
நித்தியமாய்ச் சத்தியமா யினிமை யாக
ஒங்கியே மனவாக்குக் கெட்டா தாக
ஒரியாக வெரியாக யுள்ள தாக
அங்கினவே யதிதபத மாகி யென்றும்
அழியாம லிருந்தபடி யிருப்ப தாக
விங்கியளிச் சாசத்தி யிறந்த காலை
விரிந்தமன மிறப்பதுவே மோட்சந் தானே. (54)

மோட்சமது மையத்தி னின்று நீங்கி
முழுதுமே தெளிந்துலகு விளையாட் டென்று
காட்சியெலாங் கண்ணென்று கரைத்துக் காட்டிக்
காண்பவர்க்கு மையமிலா தெடுத்து நாட்டி
மீட்சியிலாத் தற்பதத்தைக் கருணை யாலே
வெகுளிதமா மபவாத யுக்தி யோடு
பாட்சிமையே யறித்துநிதம் மகிழ்ச்சி யோங்க
வாழ்வதுவே நம்முடைய மகிமை தானே. (55)

மகிமையெனல் பெரியோர்கள் வழியே யல்லால்
மற்றொன்று மில்வுலகி லினிமை யில்லை
அகிலமெனு மனுபவத்தை யாய்ந்து பார்த்தா
லவ்வளவுந் துன்பமன்றி யின்ப மில்லை
பகலென்று மிரவென்று மாறி மாறிப்
பாவனைசெய் தேசுகித்தும் பலனொன்றில்லை
இகமென்றும் பரமென்று மயங்கி யேங்கும்
இம்மாயைக் குள்ளடங்கி யிருப்ப தானே. (56)

இம்மாயைக் குள்ளடங்கி யிருப்ப தானே

இருக்வேதம் பிரக்ஞானம் பிரம மென்றும்
அம்மாயை நசிப்பதற்கும் எசர்வே தத்தில்
அகம்பிரம்ம வநபூதி காட்டிற் றன்றோ
மும்மைரிது மதுவேநீ நீயது வாம்

முழுதுணர்ந்து தத்துவமசி வாக்கி யத்தை
மைம்மாயை கடந்துமே விளங்க வென்று

மதித்தபதே சஞ்செய்து மகிழ வைக்கும். (57)

மகிழவே முழுட்சுவெலா மதர்வ னத்தில்

மறைநாள்கு மொன்றையே வுரைத்த தென்றும்
சகலவுல கெல்லாமே மிச்சைத யென்றுஞ்

சார்த்துபார்த் தணுவணுவாய்த் தேய்த்து ஞானக்
கணமாய் மிச்சவதா லெல்லாம் பிரம்மம்

காட்டினதால் சந்தைக மெல்லாம் நீங்கி
அகம்பிரம்மஞ் சகம்பிரம மனைத்து மென்றும்

அறைந்ததின லெப்பொழுது மைய மின்பை. (58)

அறைவதெனாந் சரியெனவே கொள்வ தற்காள்
கருட்குருவின் சன்னதியில் வணங்கி நின்று

சிறைகிடக்கும் நானுமென் றிதனை யாய்ந்து

தெரிவான் வெதாந்த வனுப வத்தால்
குறையொன்று மில்லாத வாழ்வெ னக்குக்

கூடுமவகை சொல்லுமென்று குறிப்பாய்த் தானே
மறைவாக ில்லாமல் நேரே கேட்பின்

மனமகிழ்ந்து சற்குருவு முரைப்பார் தானே. (59)

சற்குருவு முரைத்தபொருள் தனித்துக் கேட்டுச்

ராதசங்கப் பழக்கத்தால் மனனஞ் செய்து

தற்சொருபம் வெளியாகித் தெளிவு மாகிச்
சத்தானு வித்த முதல் சமாதி யாரும்
அற்புகமென் நகம்புறம்நிர் விகற்ப மாகி
ஆனைத்துமே சங்கோச விகாச மென்றுங்
கற்பனையா மாயையென்றுங் கண்டு ஞானக்
ககனமென்றே திடங்கொண்டு நீடு வாழ்வாய். (60)

வேறு.

உலகொன்றில துணர்வொன்றுள
துயர்வொன்றிய ததன்மேல்
சன்னங்கோ மனனங்கொடு
சதிசெய்துள மகிழ்வாய்
இல்தொன்றொரு பொருளொன்றினை
எனையன்றியில் நிகழ்வும்
அலவென்றக லொளிகொண்டொ
மதில்வையனு தினமும். (61)

பாமொன்றிய மனதின் துயர் களுமென்றாந் ஸ்திரியும்
மரணங்கொடு கவல்தந்திடு சன்னங்கொடு விங்ஙன்
உருவங்கனி லுழலும்மன தினிதென்பது மருவா
தரிதின் றிய வுணர்வொன்றதை அகம்வையனு தினமும் (62)

வேறு.

பிறனிபுகுந் துழல்வென்ற வுயிர்க ளெல்லாம்
பேதைமையென் றேமறைக ளுரைப்ப தாலும்
அறிவுடையோ ரனுபவித்து மெழுதி வைத்த
அருள் நூலின் கருத்துமதா யிருப்ப தாலும்
பொறிபுலன்க டேய்ந்தொடுங்கி யேக மாகி
போவதே யெந்நாளு மழியா னின்பம்

சூரிகடர்த விவ்வின்பம் நாட்கள் தோறங்
குன்றும் துயிலினு பனிக்கின்றோ. (63)

குன்றும் துயிலினு பனிக்கும் மின்பம்
கடவோ ரெங்குமீலை யதன லாங்கே
என்றுமே யழியாம லிருக்கும் நம்மை
எப்பொழுதுஞ் சக்தமாத் திரமாய்ப் பார்த்தும்
குன்றுமே யதற்குவே ராக விவ்வி
உதித்தொடுங்குந் தோற்றமெலா மாய்ந்து முன்மை
அன்றெனவு மின்றெனவு மோய்த்தும் நாமே
அழியாமல் விளக்குவதால் நாமே யின்பம். (64)

சம்மையன்றி யெப்பொருளு மிருக்கு மானல்
நாமனுபவ விக்களினை செய்ய வேண்டும்
இம்மையினு மறமையினு மேவ்வி டத்தும்
இருப்பதுபோற் திகழ்ந்ப மியாவு மின்று
நம்மையினு மோபறவும் பொருளே யிவ்வி
முன்னுப போற் றொற்றல்மனோ ராஜ்யந் தானே
சம்மையினு மிப்படியே விளக்க மானல்
என்னா மு யெப்பொழுது மின்ப மாமே. (65)

இன்பமே யெனதுருவ மான தானே
என்னிடத்தி லென்னினையே பெண்பை வறத்துத்
தண்டமதை யிவ்விமையாக் காட்டி மாயை
சுழல்கின்ற பிறவியிலே யழுத்திற் றன்றோ
அன்புடனே தண்டனைவாழ் சுப்ப ராய
வருள்ளான தேசிகனே யென்முன் வந்து
சிவம்பமா முன்னுடைய நிச்சொ ரூபம்
சுத்தையிலே யனுபவித்துத் தெளிவா யென்றார்.!

தெரியநீட்டை கூடிசுந்தை யோய்ந்த போது
 செகசீவ பரங்கனொலாம் பாழாய்த் தோன்றி
 ஒளியுணர்வா யகமுகமா யுள்ளே யாய்ந்தாய்ந்
 துற்றுப்பார்த்தேன் ஈகமாய் நின்றேன் யானே
 வெளிமுகமாய் விழித்துலகு மறிவாய்க் கண்டேன்
 வேதம்விதித் ததுஞ்சரிதா னென்றேன் ஆசான்
 களிதருமா காமியசஞ் சிதங்க ளெல்லாம்
 கழிந்துபிரா ரத்தமனு பவிப்பா யென்றார். (67)

திரிபிரா ரத்தமனு பவிக்கும் போது
 திகழ்வெளியா பைம்பூத மில்லா மோன
 பிரமவித்தாய் வரன்வரியான் வரிட்ட னெல்லாம்
 பிறப்பிடமா றித்தனைக்கும் வேறு மாநி
 அருவுருவா யுணர்வொளியா யதற்கப் பாலாய்
 அபவாத மாரோப மென்று சொல்லும்
 விரிவொடுக்க மென்றுமே தோன்றா தான
 விதேகமுத்தி நிலையடைந்து வாழ்வா யென்றார். (68)

இறந்தநிலை யென்குருதா னென்னை யென்னி
 லிருப்பதையே சுருதியுத்தி தோன்றக் காட்டிச்
 சொந்தநிலை யாக்கிவைத்து மென்று மென்னைச்
 சுயம்பாகத் துலக்கிபிடர் விலக்கா விட்டால்
 பந்தமதி லுமுந்திசந் தேகந் திராப்
 பலசன்மங் களிற்சுழன்று பரத வித்து
 மந்தமதி தெளியாமல் மதிம யங்கி
 வாடியே யெழுபிறப்பிற் றிரிவே னையோ. (69)

ஐயையோ இறந்தவுயிர் எங்கே யென்றிங்
 காராய்ந்து மறிபவர்க ளெங்கு மில்லை

ஐயையோ இருக்குமுயி ருடல்நா னென்றே
 ஆசைவைத்துத் தெனியாமற் சாகின் றாட்கள்
 ஐயையோ இனிப்பிறக்கின் றவர்க ளெல்லா
 மாராய்த்கா ளிருக்குமிடம் விளங்க விள்ளே
 ஐயையோ மனிதவுட லெடுத்துந் தன்னை
 ஆபாமல் மதிமயங்கி யழிகின்றாரே. (70)

ஆய்ந்துலகு சிவபரத் துச்ச மென்றே
 அருமறையுங் காருணியத் தோடொன் னென்றாய்
 ஆய்ந்துமே காட்டி முழுட் சக்க ளுக்காய்
 ஆரோப மபவாத யுக்தி யோடே
 ஆய்ந்தவன் வறிவினுக் கிருப்பி டத்தான்
 ஆகமென்றும் பிரமமென்றும் பேருநங்குறி
 ஆய்ந்துதெளிந் துணர்ந்துபா ரென்றா னாக்க
 ஆகஞ்சு கமா யிருக்குமிடம் வெளியாயிற்றே. (71)

வெளியென் றே வேதாத்தங் கடத்து கைத்துன்
 விளக்கிருக்கத் தித்தேடும் மடைமை போல
 வெளியான வுணர்வுநுவாய் நாயி ருக்க
 உள்வமதைப் பரமாக்கி யதைவே முக்கிப்
 பிளவுபட்டு மனமுருகில் மாயை போமோ
 பேசாத விடம்பிரம ஞான மென்றும்
 அளவில்லா வந்தகிலை நீதா னென்றும்
 அருட்குருவு மறைந்தாரே ஐயம் போக்கி. (72)

அறைந்தபடி யந்திலையி லையந் திற்ற்தும்
 அளவில்லா யுகமென்றுங் கற்ப மென்றும்
 பிறந்திறக்கு நாளென்றும் மாச மென்றும்
 பிரிபெரும் வருஷமென்றுங் கணமே யென்றும்

மறைந்துவிட்டு மிரவுபகல் கால மென்றும்
மதித்தான்றோர் கடையூரி லமிர்த லிங்கங்
குறைந்தமதி தெளியவைத்தா ரந்த நாளில்
கூற்றுவனை மார்க்கண்டன் வென்ற நென்றே (73)

அந்தவிதம் மார்க்கண்டன் வென்றற் போல
அறிவாலே காலனைநா மாபந்து மிஞ்சுஞ்
சொந்தநம துணர்வுதிருக் கடையூரந்தச்
சோதியே அமிர்தலிங்க சோதியார் ஆதனம்
இந்தவிதங் காலதத் துணிந்த யாபந்தால்
இதிகாசக் கருத்தையெலாம் வெளிப்படுத்தி
முத்திமகிழ்ந் துறிந்திடலாம் பெரிதோர் சொன்ன
புராணங்க னெல்லாம் வைத மொன்றே. (74)

வேறு.

செத்தா முதிக்கிற விம்மன் மேயுல
கத்தைய ரென்று கெடுக்கு மவர்க்கே
முத்தி தெரித்தாம் பவப்பகை வென்றவர்
அத்தா விதத்தை நிகழ்த்துவதாகும். (75)

உதித்து விளங்கி மறைந்து மொடுங்கு
மனத்தை நசித்து மிருப்பை விளக்கி
மயக்கை விடுத்துஞ் சுகத்தை விரித்து
சட்கதை மறந்தவர் சாநிற நிலை. (76)

வேறு.

மறைவொன் றில தகமொன் றின தொவிரகுன் றில தகனை
அறையும் மறை களின்முன் பனு பவமொன் றிய வுணர்வை
இறையுந் துக ளதுவின்னி யென் னுளமே யெனு சுகழ்வால்
உறையும் மரு விதயந் தனில் நிலையாமலே பொழியும். (77)

வேறு.

மத்யக்ஷி யென்று மிலையென் றறிந்து

மரமென்று கண்ட போது

மதியுந் துணிந்து பயமுந் தெளிந்த

மயமாமில் வவமை போல

உதியாத மாயை யிலையென்று கண்டும்

ஒவியென் றுணர்ந்த பொழுதே

உளமுந் துணிந்து முலகங் கரைந்தும்

ஒருங்கேக மாகி சிகழும்.

(78)

நிகழ்கின்ற போதம் விரிகின்ற போதங்

குலகென்ற ரூப மடையும்

நிகழ்கின்ற வலகு குவிகின்ற போதங்

குணர்வென்ற போதம் நிகழும்

நிகழ்கின்ற மாயை எதுவென்று கொள்வ

நிதுவென்று சொல்லொ னாதான்

நிகழ்கின்ற திக நீர்வசன நாமம்

போதித்த தந்த முறையே.

(79)

வேறு.

ஆதித்தன் முன்னிலை ரிவது போல

அகம்பிரம வனுபவத்தில் மாயை யில்லை

வேதாந்தக்ஞ சொன்னதுவு மிதுவே தேர்ந்த

விசாரணையில் மாயையநிர் வசன மாகும்

முதுணர்வை யறியாதார்க் குலகு சத்தி

முதன்னைபுமே யாராய்ந்து முடிவில் நின்றால்

போதிநிலை மறைவிதித்த வழிகள் யாவும்

சொன்னபடி உலகசத்தாய்க் தொலையுந்தானே. (80)

அனுபவத்தில் மாயையென்ப தில்லை யாகும்

ஆராய்ந்து பார்க்கினனிர் வசனமாகும்.

தனதுடலைச் சத்தியமா யனுப வத்தில்
சந்தகமு மிவ்வுயிர்கள் பார்ப்ப தானே
இனிமையா யிவ்வுலகு சத்து மாச்சு
இன்னதென்று சொல்லவே முடியா தென்று
தனிமையாய் மாயைக்கோ ரிலக்க ணந்தான்
சான்றோரு மீசனுமே சொன்னா ரன்றோ. (81)

சொன்னதால் நாமெல்லா மாயை யிற்றான்
தோன்றி விளங்கியுமொடுங்கப் போவே மையொ
இன்னதென்று விளங்காத விர்த மாயை
இல்பொருளென் றேதுணிந்தார்பெரியோ ரெல்லாம்
பின்னபின்ன மாய்த்தோன்றி மயக்க வைக்கும்
பிரித்திரா மணுவணுவாய்க் கரைத்தாற் போகும்
தன்னுடைய பேதமையே மாயை யென்று
தான்றெளிந்து தற்புமா யிருக்க வேண்டும். (82)

உணர்வைவிட்டுக் காண்பதெல்லாம் பொருளாய்த்தோன்றும்
உணர்வினா லேபிரித்தா லணுவாய்த் தோன்றும்
உணர்விலே மாயாமகத் தாய்க்காண் பிக்கும்
உணர்வுதா னெவ்வினையுஞ் செய்து கொள்ளும்
உணர்வுதான் தெளிந்துவினை யுழித்துப் பார்க்கும்
உணர்வான நம்முள்ளந் தெளிய வேண்டும்
உணர்வொன்றே எப்பொழுது முள்ள தாகும்
உணர்வுதான் எப்பொழுது முறுதியாகும். (83)

அறிவான நம்முள்ள மாய்ந்து பார்த்தால்
அறிவான நம்முள்ள மொளிபாய்த் தோன்றும்
அறிவான நம்முள்ள மாயா விட்டால்
அறிவான நம்முள்ள மிருளாய்த் தோன்றும்
அறிவான நம்முள்ள மாய்ந்து பார்த்தால்
அறிவான நம்முள்ளில் வினையே இல்லை

அறிவான நம்முள்ள மாயா விட்டால்
அறிவுதா எனவ்வினையுஞ் செய்த தாகும். (81)

அறிவான நம்முள்ள மாயா விட்டால்
அறிவிலே யெல்லாமா யாவுந் தோன்றும்
அறிவான நம்முள்ள மாய்ந்து பார்த்தால்
அறிவிலே யல்லவுமா யாவுந் தோன்றும்
அறிவான நம்முள்ள மாயா விட்டால்
அறிவிலே சுகதுக்கங் கலந்து காணும்
அறிவான நம்முள்ள மாய்ந்து பார்த்தால்
அறிவாக நம்முள்ள மமைதி யாகும். (85)

நிருந்தியவே தாந்தமெல்லாந் திருக்கு வென்றந்
நிந்தியமென் றிரண்டாகப் பிரித்து மொன்றாய்
பெருந்திதிற்கு மிடந்தனைப் பழமுட்கு கட்டுப்
போதனைசெய் துத்தந்தே கந்தை நீக்கி
இந்தபடி யிந்தத்தனை யிருந்து காட்டி
எல்லாமா யல்லவுமா யிருங்குந் தன்னைப்
பெருந்தகையார் பருஞ்சோதி முனிவர் சொன்னார்
பிறங்குதிரு விளையாடற் புராணத் துள்ளே. (86)

வெதாந்த சாஸ்திரஞ்சற் குருவின் முன்னே
விட்டுவிடா லக்கணைபை விசாரஞ் செய்தும்
பொதமாத் தன்னுருவைப் புகலக் கேட்டுப்
புத்தியிலே சந்தேக மெல்லாந் தீர்ந்தும்
சாதனை பாய் தெடுநாளுந் தெளிந்து நின்று
சங்கற்ப விகற்பங்க ளனைத்து மாய்த்தும்
எதமினா வறிவுருவே திடமென் றெண்ணில்
எல்லாமா யல்லவுமா யிருந்தே காட்டும். (87)

எல்லாமாய் விளங்குமிடம் விழிக்குங் காலம்
இந்தநிலை யெவ்வுயிருஞ் சுகத்தை காடும்

அல்லவாமாய்க் காணுமிட முறங்குங் காலம்

அந்தநிலை யெவ்வயிருஞ் சுகமாய் நிற்கும்
நில்லாத ளிம்மையை ளிளையாட் டைத்தான்

நீண்டகனா நீண்டமனோ ராஜ்ய மென்றும்
எல்லையிலாப் பரத்தி லத்தியாச மென்றும்

இசைத்திதனைச் சங்கோச விகாச மென்பார். (88)

இதிலுள்ள சாட்சியைத்தான் பிரம்ம மென்றும்

இதையறிந்தா லந்திலையே மோட்ச மென்றும்
மதியறியார்க் கெப்போதும் பந்த மென்றும்

வகுத்துமே வேதாந்தஞ் சொல்வ தாலே
எதற்குமே யஞ்சாமற் திடமாய் நின்றும்

இம்மையை நம்மிலே ளிளைவ தென்றும்
உதித்தொர் நற்கும் மாயையிது மித்தை யென்போம்

உதிக்குமிட நம்முடைய சொற்ப மாமே. (89)

பொல்லாத ளிம்மையை நசிக்க வென்று

போதகுரு சொற்படிசிற் தித்த வர்க்கே
எல்லாமா யல்லவமா யிருக்குந் தன்னை

இருந்தாடி யிருந்துமே காட்டி நிற்கும்
கல்லாத கல்லியெல்லாங் கற்ற போதுங்

கலங்குமன மொருபோதும் நிலைகொள் ளாது
சொல்லாமற் சொன்னகுரு வழியே சென்று

சுகமான தன்னையனு பவித்து வாழ்வாய். (90)

அருவருவா யிருக்கின்ற சுயம்பிர மத்தில்

அதுவிதுவென் றியம்பமுடி யாத தான்
ஒருசத்தி யுண்டென்றே மறையுஞ் சொல்லும்

உள்ளதுபோற் றோற்றுகின்ற வந்தச் சத்தி
பிரகிருதி முகலான வனந்த ரூப

பேதம்போ லுலகுருவாய்ப் பரிணமித்துத்

தி.பாகி மன துருவாய் நடுவில் நின்று

செகமென்றும் பரமென்று மலைபு மன்றே. (91)

செகமென்றும் பரமென்று மலைந்து கொண்டு

திராத சுழற்காற்றார் ரெத்தை பொலச்
சகலவித பதன்பென்று மதிம யங்கிச்

சன்னமிலா விடந்தேடி முயற்சிக் காமல்
வெகுவிதமார் துன்பங்க ளனுப வித்தும்

வேறுபடா வத்துவிதந் தனைம றந்தும்
அகமுடலென் றதித்திடமாய் நிச்ச யித்தும்

அழிவில்லா மோட்சசுக மறந்த தன்றே. (92)

முத்திரெறி யறியாம லிச்சை நண்ணி

முர்க்கருண மேலிட்டு மதிம யங்கி
மத்தமு.நம் பிறவிபிலே யகப் பட்டையோ

மாறாத துன்பத்தை யனுப வித்தும்
இத்தனைபு நின்பமென்றே யெண்ணி எண்ணி

இதிலிருந்து கரையேற முயற்சிக் காமல்
சித்தமது கலங்கியே வாழ்வ தானல்

சிவபதமா மைக்யமுத்தி பெருவ தெங்கே. (93)

சிவபதமா மைக்யமுத்தி எதுவென் றாலோ

சித்தமதைச் சித்தத்தா லாய்ந்து தேய்த்தும்
அவத்தைகளே முங்கடந்து மதித மாள

அகன்பரப் பிரமத்திற் சித்த மோய்ந்தும்
அவிதமென்று மாயைகளைக் கடந்து கின்று

துவவுடல் நானுமன்ற லெனது மன்றில்
இவளவனு மவனிவனு மெவனு மன்றென்

றிருந்தபடி யிருப்பதுதான் ஐக்ய முத்தி. (94)

இருந்தபடி யிருக்கின்ற பரப்பிரம் மத்தை

இல்லாம லிருக்கின்ற மாயை தானே

மரத்தைமத யானைமறைத் ததற்கொப் பாக
 மறைத்திருக்கு மெப்பொழுது மதற்கு மேலும்
 திருக்கான பரப்பிரம்ம மொன்றை யன்றோ
 திருசியமா மாயபல வாய்க்கான் பிக்கும்
 ஒருப்பொருளாம் பிரமமாத் திரமே யல்லால்
 உபயமெனங் கற்பனைப்பே ரொன்று தாமே. (95)

என்றுமே பெப்பொருளு மாய்ந்தா லில்லை
 எங்கிருந்து நாம்வந்தோ மென்று பார்த்தால்
 ஒன்றுமே புரிவதில்லை பாழாய் நிற்கும்
 உணர்வொன்றே யுள்ளதென்று வேதஞ் சொல்லும்
 குன்றுதலங் கூடுதலு மொன்றுங் காணும்
 குருவருளா லனுபவத்தைத் திடமாய்க் கேட்டு
 நன்றாகச் சிந்தித்துத் தெளிவா யானால்
 நானெனுஞ்சொற் பொருளழியாச் சுகங்காண்பா யே.()

ஆனதா லகமுகத்தி லாய்ந்து தேடி
 ஆழியாத சுகத்தையே அறிந்து நாடிப்
 போனதா லான்றோரங் வழியிலே நான்
 போகவே பாடுபட்டுப் பார்க்கும் போது
 தானான தன்மயமே யல்லா லொன்றைத்
 தலையெடுக்க முடியாமல் தடுத்தா லாங்கே
 நாளேதா னயலாக வெனக்கே தோன்றி
 நழுவாமல் நழவுகிற சுகங் கண்டேனே. (97)

சுகமாக வமர்ந்துமே நிட்டைகூடிச்
 சமுத்தியிலே ஈடுருப்பதுபோல் நனவிற் பார்த்தால்
 செகமுயிர்கள் சனித்துமிறக் கின்ற தென்றும்
 சிந்தையிலே வந்து வந்து போவ தானே
 இகமென்றும் பரமென்றும் பந்த மோடா
 மிரவுபக லென்றுமே யிக்கா லந்தான்

உகமென்றுங் கற்பமென்று மாறிக் கொண்டே
உள்ளத்திற் கற்பனையாய்த் தோற்று தந்தோ. (98)

உளம்படிநாம் சங்கற்பஞ் செய்து கொண்டே
உறங்கும்போ தவ்விடந்தோற் றிடுங்கனவு
தெளிந்தவிட மறைத்துபோ கின்ற னைப்போல்
செகசிவ கணமெல்லா மாய்ந்து பார்த்தும்
அளவைகளுக் கடங்காத பரந்தெ ளிற்கால்
அனுவனவு மில்லாமல் மறைத்துபோகும்
விளம்பின ரான்றோர்க ளெல்லாங் கண்டு
விதிமாறு மரனாரும் விளக்கி னுமே. (99)

விளக்கியே சொல்லிவிட்ட படியிதாகும்
வேதங்கள் விதித்ததுவு மிதுவே யாகும்
உள்தெளிவா யாராய்ந்தா லெல்லாந் தோன்றும்
ஒருபொருட் மின்னாய் னுணர்வு காணும்
பிளவொன்று மில்லாத பிசுமந் தானே
பேதம்போல் மாயையால் தோன்று தாங்கே
வெளியொளிபா யறிவுருவா யுள்ளந் தோய்ந்தா
லுள்ளபொ ரு ளுள்ளபடி விளங்குந் தானே. (100)

எல்லாப் பிசுக்குமிடம் நாம ரூபம்
இத வெதான் பிறப்புமிடப் பின்பு தன்மம்
அன்னபா யிசுக்குமிடந் ரூபி யந்தான்
அதிர்ச்சிவங்கு மனுபவமே மாயை யாகும்
பொல்லாத விம்மையை விளையாட் டைத்தான்
பவியிலுள்ளோ ருண்மையெனப் பாவித் தார்கள்
கல்வாத கவ்வியெலாங் கற்று மித்தக்
கற்பனையைக் கடக்காமற் சுழல்கின்றோ. (101)

ஓன்றுமே மில்லாத காட்டு தானே
உணர்வெளியாய் நம்முடைய வுண்மை ரூபம்

குன்றுதலுங் கூடுதலு மில்லா மோனக்
 குருவருளா மனுபவமே யினிமை யாகும்
 பொன்றுமுடல் விழுவதன்முன் னாய்ந்து பார்த்துப்
 போதமே யெவ்வுயிரின் வடிவ மென்ன
 என்றமே யிருந்தபடி யிருந்து கொண்டே
 எல்லாமா யல்லவுமாய்ச் சுகித்து வாழ்வாய். (102)

காலதெசு வஸ்துக்கள் மூன்றுங் கூடிக்
 கருத்திலே பாவனையாய்த் திடமாய்க்கொண்டு
 ஞாலம்போ லனுபவித்துச் சுகிக்கின் றோமிஞ்
 ஞாபகத்தி னுண்மைகிலே நாடிப் பார்க்கின்
 தூலமுதல் பிரகிருதி முடிவா யுள்ள
 சொந்தநம துருவல்ல வென்றே யேறி
 மூலமா மெவைக்குகிருப் பிடந்தா னென்றாந்
 முதனார்வென் றும்பிரம மென்றும் காண்போம்()

கத்தமாம் பிரமத்திற் றோன்றுஞ் சத்தி
 சொல்லமுடி யாதென்றே நருதி சொல்லும்
 சத்திசத்த னில்வடங்கி புறங்கும் போது
 சத்திதா னந்தமனு பளிப்ப தாலே
 அத்திவிதத் தையறிந்து மையம் நீங்கி
 அனைத்துயிரு மொன்றென்றே யாய்ந்து னோக்கி
 எத்துயரு மில்லாவப் பிரமந்தன்னில்

இருதயத்தை வைத்துவினை யாடு வாயே. (104)

இருதயமே நம்முடைய வுணர்வு ரூபம்
 இருதயமே யெவ்வுயிரின் பிறப்பு ரூபம்
 இருதயமே யெவ்வுயிரின் இறப்பு ரூபம்
 இருதயமே யெவ்வுயிரின் துன்ப ரூபம்
 இருதயமே யெவ்வுயிரின் இன்ப ரூபம்
 இருதயமே யெவ்வுயிரின் சுவை ரூபம்

இதயமே யெவ்வுயிரின் வமைநி ரூபம்
இதயமே பரப்பிரம ரூப மாமே. (105)

இதயமே யநேகமாய்த் தோற்ற மாகும்
இதயமே யேகமாய்த் தோற்ற மாகும்
இதயமே தூலமாய்த் தோற்ற மாகும்
இதயமே சாயையாய்த் தோற்ற மாகும்
இதயமே சூனியமாய்த் தோற்ற மாகும்
இதயமே யெல்லாமாய்த் தோற்ற மாகும்
இதயமே யல்லவாமாய்த் தோற்ற மாகும்
இதயமே யிருந்தபடி யிருப்ப தாமே. (106)

இப்படியே பிரஸ்தானத் திரய மெல்லாம்
என்றமே முறையிட்டுக் கொண்டிருக்கும்
உப்படியே சோதித்துப் பார்க்குங் காலை
உதிசிலேறு மையமீடா நிருப்ப தாலும்
தொற்படிநா மனுபவித்துக் கொள்வ தாலும்
சுருதிசூரு சுவானுபவ முன்றைக் கொண்டும்
எப்படியும் நம்முடைய வனுப வத்தை
இதிலிருந்து வெளிப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். (107)

இதிலிருந்தே சாந்தோக்ய உபதி ஷ்த்தின்
இருதயமாத் தத்தோமசி வாக்கி யத்தை
மதிபண்ணித் தமிழிலே எஸ்வ ரஸ்தான்
மகிழ்ந்ததே விட்டுவிடா லக்க ணையோ
உதவிதா வியததா னென்ற ஓர் சொல்லி
அனைத்தமே நியாக விருக்கின் ருயென்
ருதயமா மதர்வனாத்தில் தெரிந்து மிக்க
உருதிபுடனிருப்பதற்கே யுரைத்தார் நேரே. (108)

அதன் சொற்பொருளு முண்மை யில்லை
ஆய்ந்தோ தெல்லாம்பொய்த் தோற்ற மேயாம்

பேதமின்றித் தேவர்களை உபாசித் தாலும்
 பெருமையொடு கன்மங்கள் செய்திட்டு டாலும்
 ஒத்தொணுகற்பசா தனைசெய் தாலும்
 ஒருக்காலு மிம்மையை ஒழிவ தில்லை
 சோதியாம் பரசிவ ஐக்யந் தன்னில்
 தோய்ந்துதான் கம்முள்ளந் தெளிவ தாமே. (109)

வேறு.

அருமையாம் விசாரத் தாலும் ஆப்தவாக் கியத்தி னாலும்
 ஒருமையா றிருக்கும் பிரமம் உள்ளத்தி லுதிப்பதாகும்
 தரணியில் கோடா கோடி. சாதனை விளையாட் டாலும்
 மருவிய மாயை தானே மாறுவ தென்று மில்லை. (110)

உரிமையாய் விலக்கக் கூட்ட உதித்தொடுங் குதலில்லாத
 பரவிய மனது வாக்கால் பகுத்துரைக்கவு மொணாத
 அருமையா மாதி யந்தம் அல்லாத வகண்ட மான
 பிரமமே யெல்லா றுள்ளம் பிறிதற மிவிரிவதாமே. (111)

வேறு.

தானே திரிந்து தானாய் சிரிந்து
 தானே துணிந்திவ் வுலகே
 தானென் றழுந்திக் தானே தெரிந்து
 தானே தெரிந்து தனையே
 தானாய் மகிழ்ந்து தானா யடைந்து
 தானாய் நிகழ்ந்த பொழுதே
 தானா யொடுங்கிக் தானாய் முடிந்து
 தானாக வோய்ந்த தனியே. (112)

அறிவானந்த ஐக்கிய அநீத
 சிந்தனா விளக்கம்
 முற்றிற் று.

ஞானிகளின் பெருமை.

பிரமத்தை கேளுபதிடநீ.

இத்தப் பரமாம் பொருளிறைவ
னருளா லியாவன் பெறுமவன்ற
னத்தப் பரம னேயென்ற
னறிவிற்றிகழ்வ தவன் பெருமை
சித்தித் திடவொண் ணாதென்ன
செய்யப் படுமத் தேவர்களாற்
னத்தப் படுமா லாலரனாற்
சாற்றந் தன்மை சாராதால்.

(18)

தங்க ளாக்கையிற் சகலயாக்
கையினிலுந் தத்துவ மதுதானே
யெங்கு மொன்றெனக் காண்பவர்
யாவரிங் கிறந்திடார் பிறவாராற்
பங்குபட் டறிந் தவனறி
யாதவன் பந்தன்முத் தார்கொன்றே
யிங்கொ ருத்தனே நிகழ்பவன்
சேதன னினைவன வியல்பொக்கும்.

(20)

தத்துவ ஞானி காணிலுந் சகத்தைக்
கண்டிலன் தத்வமே கண்டான்
வழித்துவே யாக அல்லவே யாக
மற்றொரு பொருளிலை யானு
லித்தில்வே றென்றை யெங்ஙனங் காண்பா
னியாதொரு படிசகத் தாகத்
தொத்தா வில்லாத் தேதாற்றமெப் படியோ
வப்படி நிகழ்வது பரந்தான்.

(23)

எப்படித் தோற்ற மப்படி யாகி
யிலங்குவ துண்மையே யோகக்
கப்படி யுண்மை யாகவே தெளிவுற்
றறிவிதே யான்மவே தனந்தான்
செப்புநா மத்தா லுண்மையா லெல்லாத்
திகழ்வுமா தேவனே யாகி
லிப்படி யறிந்த ஞானிகைக் கொள்வா
னெத்தையன் நெனவெத்தை விடுவான். (24)

பேதமும் பேதந் தானும் பேதாபே தமும்வே தல்ல
வோதிலப் பரத்துக் கென்று முள்ளது பிரமந் தானே
திதாக நன்றே யாகச் சிவனலா தில்லை ஞானி
யேதாரு மென்று கொள்வா னேதாகா தென்று நீப்பான். (25)

பரமாத் துளித ஞானியே பரதே வதைதா னவனையித்
திமமா முத்தி யானிங்குச் செப்பும் பொருள்செய் வினையாலு
முமமார் ததிசி கௌதமன லுண்டாஞ் சாப வுரையாலுங்
கரமா மணிதர் ளெஞ்சுதனிற் காதல் செய்யா ரொருகாலும். (26)

தொல்லைநல் வினையாற் சுருதநன் மிருதி
சொன்னவா துணிந்தவத் தூயோ
ரொல்லையிற் பரமாத் துளிதவே தனத்தை
யுள்ளவா றுனாவே யுணர்வர்
நல்லளிப் பரமாத் துளிதஞ் னியைநா
ராயண னுனுருத் திசனு
மெல்லையி லெல்லாத் தேவரும் பூசித்
தேத்தவும் படுமிவ னொன்றும். (28)

சுரன ஞானி யிருந்துள ளிடத்தே
யிருப்பது முத்திகா னந்தத்

தேசிக னேவல் செய்பவன் காலென்

சென்னியி லீருப்பது மன்னி
மாசிலாப் பரம ஞானியா முனிக்கு
மகேசனு மொப்பலன் மதிக்கி
ஸாகிள வரிபு மொப்பல னாறு
மொப்பல னேவரொப் பாரே.

(59)

ஐப்பற் பரமாத் துளிதஞ் னத்தை

புனர்த்துள பரமயோ கிக்குக்
கைப்பொரு ளானி காயமுங் கொடுப்பான்
காதலா லவைகொடுத் திடவே
பிப்பல மறுக்கு ஞானம்வந் துதித்தந்
தேதுவா மதுவிது வொழிய
புற்பவந் துடைக்கு முணர்வுபெந் றுய்தந்
கிலத்தி லையு ரென்றும்.

(60)

பிரகாசனிய உபரிஷத்து.

அத்துனி தந்தா னும் விகற்பம தடைந்த போதே
புத்தியி லீளாப்பும் போகும் போகும்பி பிறப்பு நேரா
வெத்திகழ் வாலும் பேத மின்மையா விதையே யென்னுந்
புத்தி விக்ந்தே யென்றன் றலையினுல் வணங்கத் தக்கான். (9)

ஐழ்விலாப் பரம யோகிய தனுபவ

முள்ளவா றுரைத்திட யானோர்
வழிபெறே னெடுமான் மகேசன் மாமுனிவர்
வானவ ருரைத்திட மாட்டார்
விழிமிகுந் சிவனுல் ளிஞ்சையாஞ் சிவையால்
வினம்பலம் பாடாது விளம்பு
மொழியெலாம் வந்து மோனபா வுத்தே
முடியமன் னிலமதே முடிவு.

(21)

அவ்வாஸ்திதாந்த அங்கம்.

யாதொரு படியிற் றோற்ற மென்றியம் பியது முன்னை
வாதனை யதனைப் பற்றி யல்லது மற்றொன் றில்லை
போதமே யுள்ள தென்றும் புரண னாக யானே
யோதமில் வேலை போது மொழிவற நிறைந்த யோகி. (12)

அப்படி யிருந்த யோகி யனுபவத் தன்மை தானு
மெப்படி யென்று காண னீசன்மா னுனுங் காணோர்
செப்பிட வறியா வேதா கமங்களுஞ் சிவனார் மேலி
யெப்படி யென்னின் மற்றப் படியிலே யிருந்ததென்னும்(13)

தேசிகன் திருவுள்ள முண்டாகவச் சிவன் திகழ்ந்தடுகின்றான்
சுசனினாரான் செய்யவந் திருக்கின்ற விடரிவன் திருமேனி
மாசதொன்றிவ னாளிலே சொல்லெரி வாய்நர கணிற்சூத
நாசமெவ்வள வவ்வளவுஞ்செல நண்ணுநன்னெறி நண்ணுன்: (17)

அருவெனு மமலன்றா னருவில னெனினாந்தார்
குருபர னருளுண்டே யெனிலொரு குறுநாடிண்டோ
திருவடி தசவந்தார் திருவள மிலவென்று
லொருவரு மிலர்கண்ட குறுதுயர் களைகின்றார். (18)

உருவது தனில்வேறு யுளதல வதுநேரே
பெறவருள் பெரியோனே பெருகிய குருவாடா
னேறியுட லுளநாவா னிலைபெற வழிபாடே
செறிபவ னருளாலே சிவகதி யடைவானால். (19)

இந்த விடும்பை யுடம்புறு மேதூத்
தந்தை யெனப்புகழ் கின்றிலர் தக்கோ
ரந்த மிலாத வகண்டமு நம்முட்
டந்தவர் தந்தை யெனச்சமை வழ்முள். (20)

உண்டுபோற் றேன்று முலகெலா முண்மை
யன்றென வுணர்த்தி யெப்பொருளும்
கண்டசான் றதனைக் காட்சிய தறவே
கண்டிடக் கரியெனக் காட்டிம்
பண்டைவே தாந்த வாக்கியஞ் சொன்ன
படியிலே பரமனோ டொன்றாய்
வின்றிடா வன்ன முணர்த்துவான் றன்னை
வியள்குநு வென்றிடும் வேதம்.

(21)

காட்சியை பெல்லாம் கண்ணதாய்க் கரைத்துக்
கண்ணொழிற் தொருபொரு லில்லா
மாட்சியை யறிக்க வல்லவன் குருவா
மாறிபோன் மாறுவேண் டாதே
மீட்சியில் பதக்கைக் கருணையா லறிக்கும்
வித்தகக் குரவனெ யெவருந்
நாழ்ச்சிசெய் தேத்தந் குடியதக் துவமாஞ்
சங்கர னென்றிடத் தருவான்.

(22)

வருநிறப் பறவே தேவனடினுன் மறைபி
தென்னுமப் புயத்தினை மலர்த்தந்
பொவியாய் நெஞ்சிற் கிசைந்தநற் குருவை
பாதொரு வழியினு லிறைஞ்சி
யருங்காந் திடேவார்க் காவதே செய்வா
ன நுமறை முடிவெலா மறையும்
பொருளை தே ராக வுமக்கெனக் கிரன்
புகன்றவப் படியிலே புகன்றேன்.

(23)

எல்லா மறிவா னுரிள்ளா தில்லானாகி யெல்லாந்தான்
வல்லா னாகித் திங்கொன்று மருவானாகி வடிவருனோ
யல்லா திலனா மறைபுண்மை யன்றிச் சொல்லா னப்பொருளிற்
சொல்லா தில்லா யர்கட்குச் சொன்னே னெல்லாஞ் சுருக்காக. (24)

போதவடி வாயகண்ட பூரணஞஞ் சிவனுக்கு
யாதுமுளங் கைக்கனியா மிவனருளின் படியொழிய
வேதமுடி ஈிற்பொருடாம் வேண்டியவா விளம்பிரிடும்
பாசகர்போ யேறவொண்ணப் பாழ்க்கிணற்றில் வீழ்வர்களால்.(25)

அநிவே தாந்தப் பொருளையத் துளித
மாம்படி க்கநிலநா யகனுஞ்
சோதிபா தப்போ திரண்டையுத் தொட்டிச்
சூழுகே னென்றயன் சொல்லிக்
காதலாற் பிறவிக் கவுடக முக்கட்
கடவுளைக் கருத்தில்வைத் தவன்றன்
பாதமே பணிந்து பரளிபிப் பரிசே
பத்தியாற் பரவச னான்.

(26)

பகவற்கீதை.

2-வது அத்தியாயம்.

யாதொரு பொருளை யெல்லா வுயிர்களு மிருன்போற் காணா
லோதரு ஞானியத்தை யுளங்கையிற் கனிபோற் காணும்
யாதொரு பொருளை யெல்லா வுயிர்களு மென்றுங் காணுங்
காதலின் ஞானி யத்தைக் கண்ணினற் றெரியக் காணான்.(57)

ஈஸ்வர கீதை.

11-வது அத்தியாயம்.

அடங்கு மனனாய்ப் பயனென்றி லாசைப படாதா னளவற்ற
விடங்கொள் வினைகள் செய்தாலும் வீடே யெய்து மாதலின
லுடம்பு காணா நல்யோகி யுண்டாம் வினையா லொருகாலு
யிடம்பையடையா னுசைப்பா டில்லானெனையே யடைந்திடமால். (1)

கைவல்ய நவநீதம்.

தத்துவவிளக்கர்.

“காண்பவெல்லாஞ் சொற்பனம் போலுமென்றே
ஆனந்தவன் ஞானியாவான்”

(38)

சுத்தேகத் தெவிதற்படலர்.

இந்தரிச்சய முத்தரு ளனுபவ

மிருப்பதெப் படியென்றால்

சிந்தை யற்றபூ மண்டல விராசனுஞ்

சுகவும்போற் சுகமாவர்

பந்தமுத் திகள் மறந்துபோ முண்டென்று

பலர்சொல்லி னகையாவர்

அந்தரத்தைபுண் டமிழ்ந்ததோர் கொடுகென

மலர்களை நகையாரோ.

(88)

பொய்யை மெய்யென்ற முடர்புண் னியமென்று

புராணங்கூர் பிடுமானால்

மெய்யை மெய்யென்ற ஞானிக்குக் குற்றங்கள்

விதித்தசாக் திரமுண்டோ

பொய்ய தேதெனில் நாமஞ் பங்கவாம்

பூதமாகியமாயை

மெய்ய தேதெனிற் சச்சிதா வந்தமாய்

வியாபிக்கு மான்மாவே.

(93)

ரி பு கி தை.

14-வது வத்தியாயம்.

அகமலது தற்பதமாம் பொருளுமில்லை

யகமலது துவம்பதமாம் பொருளுமில்லை

யகமலதிங் கசிபதமாம் பொருளுமில்லை

யகமலதிங் ககண்டமெனும் பொருளுமில்லை

யகமலது சத்துமிலை யசத்துமில்லை

யகமலது சித்துமிலை சடமுமில்லை

யகமலநிங் கொருபொருளு மென்றுமில்லை

யகம்மீரம மென்றனிச மதுசந்திப்பாய்.

(30)

15-வது அத்தியாயம்.

எனக்கயலாய்த் தற்பதமாம் பொருளுமில்லை

யெனக்கயலாய்த் துவம்பதமாம் பொருளுமில்லை

யெனக்கயலா யதிபதமாம் பொருளுமில்லை

யெனக்கயலா யகண்டமதாம் பொருளுமில்லை

யெனக்கயலாய் வாச்சியமாம் பொருளுமில்லை

யெனக்கயலா யிலட்சியமாம் பொருளுமில்லை

யெனக்கயலா யெவையுமிலை யெல்லாநானென்

றித்திறமா முறுதிரினுற் சித்தம்வெல்லாய். (42)

19-வது அத்தியாயம்.

அன்னியமே தோன்றாத வகண்டா காப

வறிவுதனை யடைந்தவனே முத்த னுனே

னின்னனித மகண்டபர ஞானமுற்றே

னிவ்வுலகி னெவ்விடத்தா மரியனா

வன்னவொணுப் பலகோடி சிவ ருக்கு

ஞாமான ஞானமுனோ னொருவன் றுனே

யன்னவனைத் தரிசித்த மாத்திரத்தா

றையேலா யகமெல்லா மழியு மன்றே.

(10)

திடஞானி தெரிசனமே திர்த்த மாடல்

திடஞானி தெரிசனமே தேவ பூசை

திடஞானி தெரிசனமே செப தபங்கள்

திடஞானி தெரிசனமே செயு மறங்கள்

திடஞானி தெரிசனமே சிவத்தைக் காணல்

திடஞானி தெரிசனமே சிவத்தின் சேவை

திடஞானி தெரிசனமே மேவு தற்குக்
தீர்விதமா முன்கத்து மரிதா மியார்க்கும். (11)

பாமான ஞானிக்கு மகிழ்வி னோடே
வாழ்பான போசனமே யளிப்ப தானும்
திபமான ஞானிக்குக் தேவை யான
சீவனியமே சிரத்தையொடு கொடுப்ப தானும்
பாமான ஞானிக்குப் பத்தி யோடே
பலவிதமாம் பணிவிடையே செய்வ தானும்
மரிதான மோட்சகக மெளிதே யாக
வடைந்திடலா மனையுமிதி லைய நின்பை. (12)

நானியுடை யருச்சனையே செய்வ தானே
நானபல மடைந்ததனற் சிவன் முத்தி
யாவிபர மாந்த மடைய ளாகு
மதன்பின்பு பாமான விதக முத்தி
தானுமதா வடைந்திடலா மாத ளானே
தனவுதருந் பவரிதி யனைத்தந் தள்ளி
யானிவின முத்திலை யடைய வேண்டி
வறிநுணுடைவருச்சனையே செய்யவேண்டும். (13)

வேறு.

நெசமாய்ப்பா சிச்சயமெவிய நிருளிகற்பக ஞானமடைந்ததா
னா மெவிய விப்பலபேதமா நாமரூப மனைத்துமறந்துடன்
பாசமின்றிய சிற்பரூபமாய்ப்பந்தம்யாவும்விடுத்திடலாமென
வரிவார்த்தத் தாண்டவமாடுதம் மாண்டவன்பரி புரணரூபமே. (61)

சீவன்முத்தன் இலக்கணம்.

சிவது வந்தியாயம்.

வனக்கபலாய் தாலமுதற் றேக மின்பை
யெனக்கபலாய் நனவமுத லவத்தை யின்பை

பெனக்கயலாய் விசுவன்முத லாரு மில்லை

பெனக்கயலாய்ச் சமட்டிலியட் டிகளு மில்லை

பெனக்கயலா யாந்தரமாஞ் சகத்து மில்லை

பெனக்கயலாய் வாக்யமாஞ் சகத்து மில்லை

பெனக்கயலா யெவையுமில் பிரம மேநா

வென்றுரமா யிருந்திலோன் சிவன் முத்தன்.(8)

எனக்கயலாய்த் திர்த்தமில் தான மில்லை

பெனக்கயலாய்த் தலங்கலில் தெய்வ மில்லை

பெனக்கயலாய்த் தெய்வத்தின் சேவை யில்லை

பெனக்கயலாய்த் தருமமில் பாவ மில்லை

பெனக்கயலாய்ச் சன்னமில் பந்த மில்லை

பெனக்கயலாய் ஞானமில் மோட்ச மில்லை

பெனக்கயலா யெவையுமில் பிரம மேநா

வென்றுரமா யிருந்திலோன் சிவன்முத்தன்.(9)

எனக்கயலாய் வேதமில் தூது மில்லை

பெனக்கயலாய் விதிபுமில் சீடேத மில்லை

பெனக்கயலாய்க் குருவுமில் சீட னில்லை

பெனக்கயலா யுபதேச வாக்கு மில்லை

பெனக்கயலாய்ப் பரமுனரும் போத மில்லை

பெனக்கயலாய்க் காலமில் தேச மில்லை

பெனக்கயலா பென்றுமொரு பொருளு மில்லை

யான்பிரம மென்றுணர்வோன் சிவன் முத்தன்(10)

எனக்கயலாய்ப் புத்தமில் புவனமில்லை

பெனக்கயலாய்ப் பெளதிகமா மெவையு மில்லை

பெனக்கயலாய்ச் சருவமில் கிஞ்சி லில்லை

பெனக்கயலா யொருமையில் யிருமை யில்லை

பெனக்கயலாய்த் தூரமில் யன்மை யில்லை

பெனக்கயலா யுயர்வுமில் தாழ்வு யில்லை

யெனக்கயலாய்ப் புகழ்வுமிழை யிகழ்வு மின்பை
யான்பிரம மென்றுணர்வோன் சிவன் முத்தன் (11)

எனக்கயலாய்ச் சாதியிலை நீதி யின்பை
யெனக்கயலாய்க் கோத்திரமுங் குலமு மின்பை
யெனக்கயலாய்க் கருமமிலை பயனு மின்பை
யெனக்கயலாய்க் காரியகா ரணமு மின்பை
யெனக்கயலாய் வித்தையிலை யளித்தை யின்பை
யெனக்கயலாய்த் தியான்மிலை சமாதி யின்பை
யெனக்கயலாய் நாதமிலை சத்த மின்பை
யான்பிரம மென்றுணர்வோன் சிவன் முத்தன் (12)

எனக்கயலாய்ச் செபமுமிழை தவமு மின்பை
எனக்கயலாய் மந்திரதந் திரமு மின்பை
யெனக்கயலா யோமமிலை சாந்தி யின்பை
யெனக்கயலா யிரவுமிழை பகலு மின்பை
யெனக்கயலாய் விதியுமிழை யரியு மின்பை
யெனக்கயலாய் யாணுமிழை யினனு மின்பை
யெனக்கயலாய்த் தேவதைக ளாரு மின்பை
யான்பிரம மென்றுணர்வோன் சிவன் முத்தன் (13)

ஞானவாசிட்டம்.

ஞானவிவாகம் கதை.

பகவதூதா மாதிசுளாம் விகாரமடைந்துப்
பின்போன் மிகநொய் தானோ
பகரொவலின் நிச்செயல்கள் செய்தாளுந்
தவிர்த்தாறு மழுத்த மற்றோர்
பகரெநிகள் செய்திடினு மன்னியர்போந்
கண்டுதுவிர் தன்மை சான்றோர்

திகழ்மனமு நினைவுமிருந் துஞ்சிநிதா
மில்லாதோர் சீவன் முத்தர்.

(37)

துக்கசுகங் களிலமுந்தி மிதவாத
புந்திநிலை சபாவ மாணோர்
புக்கசுமுத் தியினனவாய் நனவின்றி
வாதனைதீர் போத முற்றோர்
மிக்கசம மாயுலகால் வெருளாம
லுலகினையும் வெருட்டா மேலோர்
சிக்கறநன் னினைவிருந்து நினைவிலா
தவரிவரே சீவன் முத்தர்.

(38)

விதகவ்வியன் கதை.

விச்சையெனும் விழிநன்றாய் விளங்கப்பட்டு
வெம்மாய விடயத்தின் மீட்சி யெய்தி
இச்சையுறு பற்றென்ப தெங்கு மிலலா
வியன்மனத்தோ டிருப்பவரே யிறவா முத்தர்
விச்சயமா மெப்போது மெவற்றின் பாறு
சிற்பவனா யனைத்தடனு நிற்போ னாக
எச்செயலுஞ் செய்வோனாஞ் சீவன் முத்த
னியற்றியனிம் மனத்தின்ற னியல்பு கேளாய்.(10)

தொழிலினினை விற்பொருளில் விண்ணின் மேல்கிழ்
குழ்திசையிற் புறப்போகத் தொகுதி தம்மி
லழிதருமைம் பொறிநடையி லுள்ளி நிற்கு
மின்னுயிரிற் சென்னையிலா நதத்தி னாவி
லழியும்விழி களின்மூக்கிற் புருவந் தன்னி
லகங்காத்திற் சீவனினுள் ளாகா சத்தில்
விழிநனலிற் சொப்பனத்திற் துழுத்தி தன்னில்
வெள்ளை முக னிறமைந்தின் வியன்வண் னை

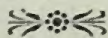
சலனத்திற் றிரத்திலடி நடுவி லீற்றிற்
 சமீபத்திற் றுரத்திற் சரீராங் கத்திற்
 பலபண்டந் தன்னிற்சே தனத்திற் சத்த
 பரிசாதி களின்மகிமை பயிலின் பத்தி
 னுலவுவரத் திறபோக்கிற் காலப் பண்பி
 லொருசிறி தும் பற்றாம லுணர்லி லாறி
 கிலனியகாண் பனசிறிது பயின்று மெங்கு
 சீராயையாய்ப் பரசுகத்தி னிற்கு நெஞ்சே. (12)

உபாத்திப் பிரகாசம்.

உபாவமே பற்றலபா வம்பானித்தல்
 உபந் துண்மைப் பொருண்காண்டன்மன மாய்வென்பர்
 உபாவமா மனைத்தையுமுள் ளகற்றிச்சீதச்
 சதைபோலு மிவ்விதய நடக்குமென்னிற்
 தவாததொழி லுற்றாலு மந்தச்சித்தந்
 தன்வடிவி லாததெனச் சாற்றாங் கண்டாய்
 குவான்மறுசன் பந்தருவா தனைத்துன் னாதோர்
 குலாலவட்டம் போற்றரிவர் குறைவின் முத்தார். (26)

வறுத்தவிதை பொப்பாகி யின்பமன்றி
 மறுசநந மற்றவா தனைசேர்ந் துள்ளோ
 ரொறுத்தவிடர் தீர்சிவன் முத்தராகு
 முண்மையுரு மடைந்தமன முடையோ ரன்னார்
 நிறுத்துணர்ஞா னக்கரையுற் றவருமன்னார்
 நெஞ்சமிலா தவரன்னார் நிமிலமாகப்
 ரொறுத்தவிட னீங்கிலா காசரூபம்
 பொருத்தினரன் னாரென்று புகழ்வரன்றே. (27)

முற்றிற்று.

சற்குரு பெருமை.

வேண்பா.

விழிப்பி லறிவும் விழிப்பொழியி லீன்பும்
அழித்திரண்டு மைக்யமக மாகும்—பொழிப்பான
சாம மறைமுடிவின் தத்வமசி லட்சியத்தின்
சேம மனைத்துயிர்க்குந் தீர்ப்பு.

இவ்வுடலம் நீங்குமட்டும் இவ்விதம்நீ சிந்தனைசெய்
பவ்வியமாம் விதேகமுத்தி பாரினிலே—திவ்ய
அழிவிலா வானந்த மாகவாழ் வாயென்றார்
வழியறிந்த சற்குருதான் வந்து.

தாய்தந்தையர் பெருமை.

* கந்தமென நேதி களைந்துலகைக் காட்டுமெனைக்
கந்தசா மீயென்றே கண்டழைத்தார்—முந்தியவென்
தாய்தந்தை யாமிருவர் சந்தேக மில்லாமல்
வாய்மையுளா ரானார் மதித்து.

* கந்தம்—அனுத்திரன்.

விளம்பரம்.

பாக்கேட் சைஸ்.

அணு.

பிரமானுபவ தரிசனம்	... 2
ஞானவாசிப்டம் அருச்சுனன் கதை	} ... 2
என்ற பகவத்கீதை, உரையுடன்	
ஷே சனகராஜன் கதை, உரையுடன்	... 11
ஆகாயவாதம், வசனம்	... 1
கைவல்ய நவரீத மூலம்	... 4
நான்கு மகாவாக்க்ய அநுபவ திருபணம், விசனம்	... 1
உபநிஷத்தக்களின் சாரம், வசனம்	... 2
ஸ்ரீதத்துவபோதம், வசனம்	... 1
பிரம்மவித்தை, வசனம்	... 1
திருக்குறள், 95-ம் அதிகாரம்:—	} ... 1
மருந்து. விருத்தியுரையுடன்	

கிரேஸன் சைஸ்.

ஞானவாதநித் திரப்தி, கவிகள்	... 10
துவம் தார்த்திலட்சிய அநுபவ அராய்ச்சி	} ... 2
விவர வினாவிடைச் சான்றக் வசனம்	
அறிவின்னந்த நெஞ்சறிவுறுத்தல், கவி ரூபம்	... 2
மாயாவிசித்திரத் தோற்றமும், தத்துவஞான	} ... 2
உதயமும், வசனம்	
ஞானவாசிப்டம் சீதகேதவசராஜன் கதை	... 10
ஞானவாசிப்டம் கைவராக்யப் பிரகரணம்	} ... 12
முதல் ஞானவின்மகன் கதை வரை	

இ. மா. கோபாலகிருஷ்ணக் கோன்,

ஸ்ரீ கோபால் மஹால்,

வடக்குச்சித்திரை வீதி, மதுரை.